Ἔτος Δ', Περιοδος Δευτερα — Αθηναι 29 Αυγουστου 1887 — Αριθ. 31

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἔναντι τοῦ Κήπου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μάνη καὶ Μανιᾶται, (ἐπιστολὴ ἑβδόμη), ὑπὸ Π. Κ.
Τὰ δύο ὀφαντουργεῖα, ὑπὸ Ν. Σωροκιάδου.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
ΠΟΙΗΣΙΣ: Τὸ Μυστικό, ὑπὸ Γ. Μαρτινέλη.
Μεταξὺ κόλικος καὶ χειλέων. Διαλογή, ὑπὸ Δ.Α. Κορομηλᾶ.
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ: Πέπονες.

Ἐν τῷ **ΔΕΛΤΙΩ.** Ἡμερολόγιον. — Ἑορταὶ τῆς ἑβδομάδος. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαίτερα γράμματα. — Ἀγγελίαι.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Μαργαρίτα τῆς Κας Em. de Girardin.

ΜΑΝΗ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑΤΑΙ (*)

Ἀγαπητὲ φίλε,

Ἐν τοῖς πρόσθεν ἔγραψα ἰδίως περὶ τῆς Μάνης καὶ τῶν Μανιατῶν τοῦ Ταινάρου. Αὐτόθι πράγματι κεῖται ἡ χώρα τῆς Μάνης, ἀποτελοῦσα τμῆμα μόνον τῆς Λακωνικῆς, λαβοῦσα δὲ τὸ ὄνομα ἐκ μεσαιωνικῆς πολίχνης, πρὸ αἰώνων μεταβληθείσης εἰς ἐρείπια, ἐφ' ἧς οἱ φράγκοι Αὐθένται τοῦ Μωρέως ἀνήγειραν φρούριον. Κειμένη εἰς χθαμαλὸν ἀκρωτήριον, κατεσχέθη εὐκόλως ὑπὸ τῶν Βιλλαρδουίνων, οἵτινες ἐκεῖθεν, ἐκ τοῦ Λεύκτρου καὶ τοῦ Μιζιθρᾶ ἐπετήρουν καὶ περιέστελλον τὰς ἐπιδρομὰς τῶν μαχίμων καὶ ἀνυποτάκτων πληθυσμῶν, οἵτινες ἔσχον ἐπὶ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν δασῶν τοῦ Ταϋγέτου τὰ ἀπρόσιτα αὐτῶν κρησφύγετα καὶ ὁρμητήρια. Ἡ Μάνη ἀπήρτιζε μίαν μόνην τῆς Λακωνικῆς ἐπαρχίαν καὶ ἐπισκοπήν, τὸ δὲ ὄνομα αὐτῆς ἐπεξετάθη βαθμηδὸν ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἑκατέρωθεν τοῦ Ταϋγέτου ἐλευθέραν χώραν, ὡς τὸ ὄνομα Μωρέας ἐπεξετάθη ἀπὸ τῆς πεδιάδος τῆς Ἠλείας ἐφ' ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον, καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ ἔξω τοῦ ΤαινάρουΜανιάτας καλοῦσι μόνον τοὺς οἰκοῦντας τὸ Ταίναρον, στηριζόμενοι βεβαίως εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν.

Ἀπὸ τῆς σήμερον δὲ ἄρχομαι περιγράφων, ὅσον οἷόν τε γοργότερον, τὰς χώρας τῆς λοιπῆς Λακωνικῆς, ἡ ἔξω Μάνης, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς κώμης Οἰτύλου καὶ καταλήγων εἰς Ἀβίαν καὶ εἰς Ἁλμυρὸν, ὅθεν τεῖχος πολεμικὸν, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ καταλῆγον εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέκλειεν εἰς τοὺς κατακτητὰς τῆς χώρας τὴν εἴσοδον, καθώριζε δὲ τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς Λακωνικῆς ἐλευθερίας. Τὴν χώραν ταύτην, κατ' ἐξοχὴν ὀχυρὰν καὶ ἀπρόσιτον, ἀποτελεῖ ἐπίμηκες καὶ στενὸν ὀροπέδιον, ἐκτεινόμενον κυρίως ἀπὸ τῆς Οἰτύλου μέχρι τῆς Ζαρνάτας, διασχιζόμενον ὑπὸ πληθύος φαράγγων βαθειῶν καὶ ἀδιαβάτων, ὑπερκείμενον τῆς πολυκυμάντου θαλάσσης εἰς ὕψος πολλῶν ἑκατοντάδων ποδῶν, ἀπὸ δυσμῶν μὲν ὑπερασπιζόμενον ἐκ τῆς ἀλιμένου παραλίας, ἀπ' ἀνατολῶν δὲ προστατευόμενον ὑπὸ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τοῦ Ταϋγέτου, αἵτινες περιέχουσιν εὐαρίθμους, ἀλλ' ἰσχυροτάτας κλεισωρείας. Τὸ ἐν λόγῳ ὀροπέδιον εἶνε κατὰ φύσιν ὀχυρώτατον φρούριον ἀποκλειόμενον ἀνατολικῶς ἐκ τῶν ἀπροσπελάστων ὀρέων, ἀποτελεῖται ἐκ δυσμῶν ἐκ συνεχοῦς σειρᾶς ἀβάτων κρημνῶν περιέχει δὲ μέγα πλῆθος σπηλαίων. Δύο τούτων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ζυγοῦ εἰσὶ μέγιστα καὶ ἀπέραντα τὴν ἔκτασιν, μαρτυροῦντα προδήλως, ὅτι τὸ ὀροπέδιον σχεδὸν ὁλόκληρον καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Ταϋγέτου ἵστανται ἐπὶ ἀπεράντου σπηλαίου. Ἀμφότερα τὰ σπήλαια καλοῦνται καταφύγια καὶ ἐχρησίμευον προφανῶς εἰς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἐν ἐποχαῖς πειρατικῶν ἐπιδρομῶν. Τὰ στόμια αὐτῶν προστατεύονταν δι' ἐπάλξεων καὶ ὀχυρώσεων· ἐπισκέπτονται αὐτὰ πολλοὶ τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν ξένων, περιγραφὴν δὲ τοῦ ἑνὸς ἐδημοσίευσεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ κ. Στροῦμπος, ὁ Καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς. Ἐν αὐτοῖς δὲ ὑπάρχουσι σταλακτῖται θαυμάσιοι, αἴθουσαι ἀπέραντοι καὶ ἀτελεύτητοι, ἀφθονώτατα ὕδατα. Ἡ δὲ τοιαύτη γεωλογικὴ διαμόρφωσις τοῦ ὀροπεδίου ἐξηγεῖ τὸν λόγον, δι' ὃν πρὸς δυσμὰς τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Ταϋγέτου οὐδεὶς ὑπάρχει ποταμὸς, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας ἐξ Ἀνατολῶν ῥέουσιν ἄφθονα ὕδατα, σχηματίζοντα ῥύακας καὶ ποταμούς. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τὰ καταρρέοντα ὕδατα ἐκβάλλουσιν ὑπογείως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν πολλαχοῦ ἀναβλύζοντα σχηματίζουσιν ἰσχυρὰ ῥεύματα τῶν ἀπὸ τοῦ βυθοῦ ἀνερχομένων ποταμῶν. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα, τὸ ὀροπέδιον περιέχει γαίας εὐφόρους, πηγὰς ὑδάτων ἀφθόνους, δάση ἐλαιῶν, δρυῶν, συκῶν, δένδρων ὀπωροφόρων παντοίων, ἀρκοῦντα πρὸς διατροφὴν τοῦ ἐγχωρίου πληθυσμοῦ, καὶ τὰ ὄρη δὲν εἶνε ἐντελῶς ἔρημα ὕλης καὶ δασῶν. Ἡ ἔξω Μάνη δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἄνυδρον καὶ κατάξηρον Ταίναρον, τὸ Λεῦκτρον δέ, ἡ Καρδαμύλη καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ Ἀβία περιέχουσιν εὔφορον ἔδαφος. Ἀποτελοῦσα δὲ τὸ ὀχυρώτατον μέρος τῆς Λακωνικῆς, διέμεινεν ἐλευθέρα πάντοτε, καὶ οὐδέποτε ἐβεβήλωσαν τὸ ἱερὸν αὐτῆς ἔδαφος οἱ πόδες τῶν κατακτητῶν. Οἱ Τοῦρκοι κατέλαβον μόνον τὴν Ζαρνάταν, οἰκοδομήσαντες φρούριον, καὶ ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Μοροζίνη καὶ οἱ Φράγκοι τοῦ ἀρχαίου Λεύκτρου τὴν παραλίαν ἀκρόπολιν· ἀπὸ τῆς Ζαρνάτας ὅμως μέχρι τῆς Οἰτύλου τὸ φοβερὸν ὀροπέδιον διετέλεσεν ἀνέκαθεν ὅλως ἀπρόσιτον εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς. Ἐκεῖ διετηρήθησαν μέχρι τῆς σήμερον ἀμετάβλητα τὰ ὀνόματα τῶν ἐλευθερολακωνικῶν πόλεων τοῦ Λεύκτρου, τῆς Οἰτύλου, ἡ Βοιτύλου, καὶ τῆς Καρδαμύλης. Ἐκεῖ φαίνονται ἔτι τὰ ἐρείπια τῆς Πέφνου καὶ πλείστων κωμῶν, τὰ δὲ ἐρείπια τῶν Θαλαμῶν, ἡ Βοιωτῶν κατὰ Στράβωνα, μαρτυροῦσι πόλιν εὐδαίμονα καὶ πολυάνθρωπον. Ἐκεῖ, τέλος, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως συνεκεντρώθη μέγας πληθυσμός, φεύγων τὴν μάχαιραν καὶ τὴν δουλείαν, εὗρον δὲ ἀσφαλὲς καταφύγιον πάντα τὰ ἐπιφανῆ γένη τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐμορφώθη ἑστία ἄσβεστος ἐπαναστάσεων πρὸς ἀπόσεισιν τοῦ μουσουλμανικοῦ ζυγοῦ.

Τ' ἀνωτέρω ἀρκοῦσιν, ὡς νομίζω, ὅπως οἱ ἀναγνῶσται τῆς *Ἑβδομάδος* συλλάβωσι γενικήν τινα ἰδέαν περὶ τῆς χώρας, ἥτις, ἔξω Μάνη καλουμένη, παρέχει ἀφθονίαν ποιητικῶν ἐμπνεύσεων, ἀνεξάντλητον ὕλην ἱστορικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν μελετῶν. Ἄρχομαι δὲ ἤδη, συνεχίζων καὶ συστηματοποιῶν τὴν ἀφήγησιν τῶν ὁδοιπορικῶν ἀναμνήσεων, ἀπὸ τῆς κώμης Οἰτύλου. Ἡ ἀρχαία αὕτη ἐλευθερολακωνικὴ πόλις, ἀπαρτίζουσα σήμερον κώμην τριακοσίων περίπου οἰκογενειῶν, κεῖται ἐπὶ τῆς ὀφρύος τοῦ ὀροπεδίου καὶ ὑπέρκειται μεγαλοπρεπῶς τῆς θαλάσσης, ἐμποιοῦσα ὑπερήφανον ἐντύπωσιν. Ἡ ἀρχαία πόλις, ὀλίγον κατωτέρω κειμένη, ἐπὶ τοῦ πρανοῦς τοῦ κρημνοῦ, καλεῖται *Παληόχωρα*, ὁμοίως δὲ καλοῦνται τὰ ἐδάφη, ὅπου κεῖνται τὰ ἐρείπια τῶνΘαλαμῶν καὶ τῆς Ἀβίας. Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ναῶν, περὶ ὧν ποιεῖται λόγον ὁ περιηγητὴς Παυσανίας, ὑπολείπονται ἴχνη ἐλάχιστα ἐπὶ τοῦ ἀνεξερευνήτου ἐδάφους, τεμάχια δὲ ἐπιγραφῶν, ἀγαλμάτων, κιονοκράνων, μετωπῶν φαίνονται ἐντετειχισμένα ἐπὶ χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ πρὸ ὀλίγου ἐκλάπη, ἀποσπασθὲν ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐνεπίγραφον ἀνάγλυφον. Σώζεται μόνον ἡ πηγὴ τῆς πόλεως, τὴν ἀρχαίαν διατηροῦσα ἔτι ἐπὶ τοῦ βράχου κατασκευήν, καὶ καλεῖται «Φαβατοῦ». Κατὰ ἀστείαν διήγησιν τῶν Μανιατῶν, διακωμῳδούντων τὸν χαρακτῆρα τῶν Βοιτυλιωτῶν, ἡ πηγὴ αὕτη κέκτηται τὴν δύναμιν δυσαρέστου τινὸς Καστραλίας καὶ ἐπενεργεῖ κάκιστα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, καθιστῶσα τοὺς πίνοντας θεοφορήτους καὶ ἐκφρόνας, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Χαιρωνέως. Μεμφόμενοί τινος ἐλαφρότητα οἱ ἐπιχάριτες ἐρῶνες Ἀρεοπολῖται, λέγουσιν ὅτι «ἔπιε ἀπὸ τὴν Φαβατοῦν.» Τὸ Βοίτυλον, ἐντοῦτοις, ὑπῆρξε περιώνυμον κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς μουσουλμανικῆς κατακτήσεως. Ἀναδειχθὲν φωλεὰ φοβερῶν πειρατῶν, ἐκλήθη μικρὸν Ἀλγέριον, καὶ ὁ λιμὴν αὐτοῦ, τὸ ἔρημον

(*) Ἐπιστολὴ ἑβδόμη.

νῦν Καραβοστάσιον, πλῆρες ἄλλοτε πειρατικῶν πλοίων, περιεῖχεν ἀγορὰν λεῖων καὶ δουλεμπόρων. Τὸ Βοίτυλον τότε ἦτο ἡ πολυανθρωποτέρα τῶν Μανιατικῶν πόλεων· ἐν αὐτῇ δὲ ἐγκατεστάθησαν ἐπιφανέστατα γένη, φεύγοντα τὴν μάστιγα τῆς ὀθωμανικῆς ὑποδουλώσεως, καὶ ἐν αὐτῇ ἱδρύθη τὸ κυριώτατον κέντρον τῶν συνωμοσιῶν, τῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῶν ἐπαναστάσεων κατὰ τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως. Ἐν Βοιτύλῳ κατῴκισαν οἱ Γερακάραι, οἱ Μέδικοι, οἱ Στεφανόπουλοι, οἱ ἀντιποιούμενοι τὴν ἐκ Κομνηνῶν καταγωγήν, οἱ Μαυρομιχάλαι καὶ ἄλλαι ἐπιφανεῖς οἰκογένειαι, καὶ πρῶτοι οἱ Βοιτυλιῶται, ἀρξάμενοι τοῦ ἐθνικοῦ κατὰ τῶν Τούρκων ἀγῶνος, ἐπεχείρησαν συνεννοήσεις μετὰ Γάλλων, Ἐνετῶν καὶ Ῥώσων, μετασχόντες ἐνθουσιωδῶς πασῶν τῶν Λακωνικῶν ἐξεγέρσεων καὶ τῶν ἐθνικῶν ἐπαναστάσεων. Ἐξ Οἰτύλου, τέλος, κατάγεται ὁ περιβόητος πειρατὴς Λιμπεράκης Γερακάρης. Τὸ μυθιστορικὸν τοῦτο πρόσωπον, κακοῦργος ἅμα καὶ ἥρως, συλληφθεὶς καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὰ κάτεργα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν; χάρις εἰς τὸν ἔρωτα ἐπιφανοῦς γυναικός, καὶ διωρίσθη ἡγεμὼν τῆς Μάνης καὶ σερασκέρης τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων. Ὀδηγήσας δὲ ταῦτα κατὰ τῶν Βενετῶν, εἰσήλασεν εἰς Μάνην καὶ ἐξέωσεν ἐκεῖθεν τοὺς οἰκογενειακοὺς αὐτοῦ ἐχθρούς, τὸ γένος τῶν Στεφανοπούλων, οἵτινες ἔκτοτε, τὴν Μάνην ἐγκαταλιπόντες μετῴκισαν εἰς Κορσικὴν καὶ σώζονται ἐκεῖ μέχρι τῆς σήμερον. Βαθμηδὸν ὅμως τὸ Βοίτυλον περιέπεσεν εἰς παρακμήν, ὁ πληθυσμὸς σημαντικῶς ἠλαττώθη διὰ τῶν ἐμφυλίων πολέμων καὶ τῶν καταναγκαστικῶν μετοικίσεων, ἡ πειρατικὴ ἀγορὰ τοῦ Καραβοστασίου ἀπώλεσε τὴν πρὶν ζωηρότητα καὶ σημασίαν, καὶ τὸ Βοίτυλον, τιμηθὲν διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, οὐδὲ κἂν πρωτεύουσα ὡρίσθη ἐπαρχιακή. Οἱ κάτοικοι νῦν τοῦ Βοιτύλου προτιμῶσι τὸν ποιμενικὸν βίον, ἐξησθένησαν δὲ δυστυχῶς παρ' αὐτοῖς τὰ λακωνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, καὶ ἔχει δίκαιον ὁ Γίββων, μὴ ἀνευρίσκων εἰδυλλιακὰ αἰσθήματα ἐν τῇ φαινομένῃ ἁπλότητι τοῦ ποιμενικοῦ βίου. Ἐν τῷ Βοιτύλῳ πρὸ μικροῦ διεπράχθησαν αἱμοχαρῆ ἐγκλήματα, καταταράξαντα τὴν συνείδησιν τῶν Μανιατῶν.

Πτωχός τις ἀπόγονος τοῦ περιβοήτου Γερακάρη ἀπώλεσε πρόβατα. Ἐκ τῆς ζωοκλοπῆς δὲ ταύτης, πλημμελήματος σπανιωτάτου ἢ μᾶλλον ἀγνώστου ἐν Μάνῃ, προεκλήθη τοῦ ζωοκλέπτου ὁ φόνος, καὶ ἡ προσφυγὴ εἰς τὸ ἔθιμον τῶν οἰκογενειακῶν ἀντεκδικήσεων ἀπέληξε ταχέως εἰς τὸ ψυχικόν. Παρὰ τὴν κοινὴν ὅμως προσδοκίαν, τὸ *ψυχικὸν* ὑπῆρξε δόλος, καὶ ὁ ἀξιωθεὶς συγχωρήσεως ἀδελφὸς τοῦ φονέως Γερακάρη ἀπέθανε δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος Σπανέα, οἵτινες κατὰ τὰ ἔθιμα ἀπέδειξαν διὰ τοῦ ψυχικοῦ τὸν Γερακάρην ἀδελφόν. Πεπρωμένον ὀλέθριον παρήγαγεν ἐλεεινὴν τραγῳδίαν, ἄξιαν εἰδικῆς περιγραφῆς. *Πρόθυμος*

Π. Κ.

ΤΑ ΔΥΟ ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΑ

Οὐδὲν πεπολιτισμένον ἔθνος εὑρίσκεται ἐν τοιαύτῃ ὀπισθοδρομικῇ καταστάσει, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν, ἐν οἷᾳ τὸ ἑλληνικόν. Ἡ ὑφαντικὴ τέχνη καὶ παρὰ τοῖς βαρβάροις λαοῖς ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐθεωρεῖτο ὡς μία τῶν χρησιμωτέρων καὶ σπουδαιοτέρων τεχνῶν· τὰ δὲ μᾶλλον πεπολιτισμένα ἔθνη, ἐπὶ ταῖς ἀρχικαῖς βάσεσι τῆς ὑφαντικῆς τέχνης ἐρειδόμενα, ἐβελτίωσαν καὶ διὰ διαφόρων μηχανημάτων βαθμηδὸν ἐτελειοποίησαν τὸν τρόπον τοῦ τεχνικῶς παρασκευάζειν τὰ πρὸς ἐνδυμασίαν τῶν ἀνθρώπων ἀναγκαιοῦντα ἐνδύματα.

Καὶ παρ' ἡμῖν πρὸ δωδεκαετίας ἐγένετο ἀπόπειρα ἀντικαταστάσεως τοῦ παναρχαίου χειροκινήτου ἱστοῦ δι' ἀτμοκινήτων ὑφαντουργείων· δύο δὲ τοιαῦτα ἱδρύθησαν. Ἀμφότερα τὰ ἐργαστάσια ταῦτα, δι' ἀτομικῶν κεφαλαίων ἱδρυθέντα, ἤρξαντο τῶν ἐργασιῶν των καὶ μεθ' ὅλα τὰ προσκόμματα καὶ τὰς ἀπείρους δυσκολίας, καθ' ὧν πᾶσα νέα καὶ ἀρτισύστατος βιομηχανία προσκόπτει, καίτοι τόπον ἔνθα οὔτε ἐγάταν εἰδικοὶ καὶ πεπειραμένοι ὑπάρχουσιν, οὔτε τὰ μέσα ἐκεῖνα καὶ αἱ εὐκολίαι, αἵτινες εἰς ἄλλας χώρας προχείρως ἀπαντῶσι, παρήγαγον βαμβακερὰ ὑφάσματα σχετικῶς στερεὰ καὶ καλῆς ποιότητος, δι' ὧν καὶ ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἐν καιρῷ ἐπιστρατεύσεως περιεβλήθη.

Τὰ δύο ταῦτα ὑφαντήρια, ἕνεκεν ἀνεπαρκείας τῶν κεφαλαίων, ἐλλείψει δὲ προστασίας καὶ ἐνθαρρύνσεως, δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὰς ἐπελθούσας κρισίμους περιστάσεις τῆς ἐπελθούσης οἰκονομικῆς κρίσεως, τῶν συνεπειῶν τῆς ἄρσεως τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας, τῆς ἀναστολῆς τῶν ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν χορηγουμένων δανείων καὶ προεξοφλήσεων· συνεπείᾳ δὲ τῶν ἀνυπερβλήτων τούτων δυσκολιῶν ἠναγκάζοντο νὰ διακόπτωσι καὶ μετά τινα καιρὸν νὰ ἐπαναλαμβάνωσι τὰς ἐργασίας των, ἀλλ' ἄνευ συνδρομῆς τινος καὶ ἀνακουφίσεως καὶ ἄνευ καταναλώσεώς ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης δεινῆς ἀχρηματίας καὶ τῶν ἕνεκα τῆς παύσεως τῆς ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης προεξοφλήσεως τῶν ἐμπορικῶν γραμματίων δυσκολιῶν.

Ἀμφότερα τὰ ἐργοστάσια ταῦτα, καίπερ λίαν ἐπικερδῶς δυνάμενα νὰ ἐργασθῶσι καὶ ἂν ἔτι καὶ ἕτερα προσετίθεντο, εὑρίσκονται ἤδη δίκην πτωμάτων ἀπρακτοῦντα.

Οὐδεμία βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ, ἐὰν μὴ ὑπάρχωσι τὰ ἐπαρκῆ πρὸς ταύτην χρηματικὰ κεφάλαια καὶ εἰδικοὶ ἄνδρες πρὸς διεύθυνσιν αὐτῆς. Ὁ κύριος μοχλὸς τῆς βιομηχανίας εἶνε ὁ συνεταιρισμός· διὰ τῆς τεραστίας δυνάμεως τοῦ συνεταιρισμοῦ καὶ μικραὶ καὶ μεγάλαι ἐπιχειρήσεις ἐπιτυγχάνουσι καὶ εὐδοκιμοῦσιν, ἀπόδειξις δὲ ὅτι αἱ μεγαλείτεραι καὶ μεγαλοπηβολώτεραι ἐπιχειρήσεις διὰ τοῦ συνεταιρισμοῦ κεφαλαίων ἐπετεύχθησαν.

Ἐὰν οἱ ἱδρυταὶ τῶν παρ' ἡμῖν δύο ἀτμοκινήτων ὑφαντηρίων συνεταιρίζοντο μετ' ἐπιχειρηματιῶν ἐννοούντων τί ἐστι βιομηχανία καὶ ὁποῖα τὰ ἀποτελέσματα καλῶς ἐννοουμένου συνεταιρισμοῦ, οὐ μόνον τὰ πρὸ πολλοῦ ἀργοῦντα ἐργοστάσια αὐτῶν ἐπικερδῶς θὰ εἰργάζοντο, ἀλλὰ καὶ ἕτερα θὰ προσετίθεντο, μὴ ἐπαρκούντων μόνον τῶν δύο· διότι δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἐπικερδοῦς καὶ ἀσφαλοῦς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀρκεῖ μόνον, ὡς εἴπομεν, νὰ ὑπάρχωσι τὰ ἀναγκαιοῦντα χρηματικὰ κεφάλαια καὶ οἱ εἰδικοὶ πρὸς διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως ἄνδρες. Βιομηχανίαι πρὸς παραγωγὴν τῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης εἰδῶν εἰσὶ πάντοτε ἀσφαλεῖς, διότι μετὰ τὸν ἄρτον ἔρχεται ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνδυμασίας τῆς ἐσωτερικῆς· ἑπομένως ἡ ὑφαντικὴ βιομηχανία πρὸς παραγωγὴν καὶ παρασκευὴν ὑφασμάτων εἶνε μία τῶν ἀσφαλεστέρων καὶ ἐπικερδεστέρων βιομηχανιῶν.

Τὰ δύο ταῦτα ὑφαντήρια κατηρτίσθησαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ παραγωγῆς βαμβακεροῦ ὑφάσματος τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἤτοι δι' ἐσωτερικὴν ἐνδυμασίαν· διὰ τῶν μηχανημάτων τῶν δύο τούτων ἐργοστασίων κατασκευάζονται κυρίως τὰ κοινῶς λεγόμενα «ἀμερικάνικα πανιά,» τὰ παρ' Ἀγγλοις I. Cloth. Κα' τὸ μὲν ἐν παρὰ τὸ Φάληρον, μικρᾶς ἐκτάσεως, περιλαμβάνει κλωστήριον μετὰ τῶν ἀναλόγων κλωστικῶν μηχανημάτων καὶ ἀτράκτων πρὸς παρασκευὴν τοῦ νήματος διά τε τὸν στήμονα καὶ τὴν κρόκην, πρὸς δὲ καὶ ὑφαντήριον ἐξ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα ἱστῶν μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν καὶ λοιπῶν ἀναγκαιούντων, οἷον κολλαριστικῆς μηχανῆς, κινητηρίου ἀτμομηχανῆς κατασκευασθείσης ἐν Πειραιεῖ παρὰ τοῖς Τζῶν Μὰκ Δουὰλ καὶ τῶν ἀτμολέβητων, ὡσαύτως ἐν Πειραιεῖ κατασκευασθέντων. Αἱ κλωστικαὶ καὶ ὑφαντικαὶ μηχαναί εἰσιν Ἀγγλικῆς κατασκευῆς τῶν ἐν Manchester κατασκευαστῶν Curtis Sons et Cie. Ἡ ἡμερησία παραγωγὴ τοῦ μικροῦ τούτου ὑφαντουργείου ἀνέρχεται εἰς 100—150 τόπια, ἀναλόγως τῆς τε ποιότητος καὶ τοῦ πλάτους τοῦ πρὸς ὕφανσιν ὑφάσματος. Τὸ δ' ἕτερον παρὰ τὴν εἴσοδον Πειραιῶς ὑφαντήριον τοῦ Κ. Χρ. Σταμοπούλου, ἀνῆκον ἤδη συνεπείᾳ πλειστηριασμοῦ εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, εἶνε μεγαλειτέρας ἐκτάσεως, περιλαμβάνει κλωστικὰ μηχανήματα μετὰ τῶν ἀναγκαιούντων ἀτρακτίων κατ' ἀναλογίαν τοσαῦτα, ὅσα ἀπαιτοῦνται πρὸς ταὐτόχρονον κατεργασίαν διαφόρων ποιοτήτων βάμβακος, καὶ ἑπομένως τὸ ὑφαντήριον τοῦτο δύναται νὰ παραγάγῃ ταὐτοχρόνως διαφόρων ποιοτήτων βαμβακερὰ ὑφάσματα· περιλαμβάνει δὲ διακοσίους καὶ ἐπέκεινα ἱστοὺς, ἅπαντα δὲ τὰ μηχανήματα τοῦ ἀξίου λόγου τούτου ἐργοστασίου, τά τε κλωστικὰ καὶ ὑφαντικά, ἡ ἀτμομηχανὴ 60 ἵππων ὀνομαστικῆς δυνάμεως μὲ δύο κυλίνδρους ὑψηλῆς καὶ χαμηλῆς πιέσεως, συστήματος Curtis, οἱ ἀτμολέβητες καὶ λοιπὰ ἐξαρτήματα αὐτοῦ εἰσὶν Ἀγγλικῆς κατασκευῆς. Αἱ κλωστικαὶ καὶ ὑφαντικαὶ μηχαναὶ κατεσκευάσθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τῶν Dobson, Barlow et Cie. Ἡ ἡμερησία αὐτοῦ παραγωγὴ δύναται ν' ἀνέλθῃ εἰς 250—300 τόπια ὑφάσματος, ἀναλόγως τῆς ποιότητος

καὶ πλάτους αὐτοῦ, πρὸς δὲ καὶ τῆς ποιότητος τοῦ βάμβακος, διότι σημειωτέον ὅτι ἡ ποιότης τοῦ βάμβακος μεγάλως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς παραγωγῆς.

Τὰ δύο ὑφαντήρια κατειργάζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἑλληνικὸν βάμβακα ἐν μέρει διὰ τὴν κρόκην (ὑφάδι) καὶ Ἀμερικανικὸν ἢ Αἰγυπτιακὸν διὰ τὸν στήμονα· ἐν περιπτώσει δὲ παραγγελιῶν ἐκλεκτῆς ποιότητος ὑφασμάτων, κατειργάζοντο διά τε τὸν στήμονα καὶ τὴν κρόκην Αἰγυπτιακὸν καὶ ἄλλοτε Ἀμερικανικὸν βάμβακα· ὁ Αἰγυπτιακὸς καὶ Ἀμερικανικὸς βάμβαξ καλῆς ποιότητος, ὡς γνωστόν, εἶνε ἀνώτερος καὶ τοῦ καλλίστης ποιότητος Ἑλληνικοῦ κατά τε τὸ μῆκος τῶν ἰνῶν καὶ τὸ μεταξῶδες καὶ ἑπομένως κατὰ τὴν στερεότητα· διὰ τὰ χονδρὰ ὅμως ὑφάσματα τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν χωρικῶν καὶ τῶν διαφόρων τοῦ στρατοῦ ἀναγκῶν, οἷον πρὸς κατασκευὴν σιτιοδοχῶν κτλ. ὁ Ἑλληνικὸς βάμβαξ εἶνε καταλληλότατος, ἐνῷ διὰ τὰ λεπτὰ ὑφάσματα τὸ βραχὺ τῶν ἰνῶν αὐτοῦ παρέχει δυσκολίας τε τὴν κλῶσιν καὶ τὴν ὕφανσιν· ἑπομένως εἶνε ἀκατάλληλος· ἡ διαφορὰ τῆς ἀξίας μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἢ Ἀμερικανικοῦ βάμβακος εἶνε ἐλαχίστη, εἰς οὐδὲν δὲ ὑπόκειται ὁ εἰσκομιζόμενος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ βάμβαξ εἰσαγωγικὸν τέλος, διότι αἱ πρῶται ὕλαι εἰσὶν ἀτελεῖς.

Τὸ ὅτι δὲ τὰ ἐγχώρια ὑφάσματα ὑπὸ τῶν δύο τούτων ὑφαντηρίων κατασκευαζόμενα εὐκόλως καὶ δὴ κατὰ προτίμησιν τῶν Ἀγγλικῶν δύνανται νὰ καταναλίσκωνται ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἑξῆς περιπτώσεως.

Τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κ. Χρ. Σταμοπούλου προ ἑνὸς ἔτους εὑρίσκετο εἰς ἐνέργειαν, ὁ δ' ἐργοστασιάρχης αὐτοῦ ἀπεφάσισε ν' ἀποστείλῃ ὑπάλληλον κομιστὴν δειγμάτων τῶν ὑπὸ τοῦ ὑφαντηρίου του κατασκευαζομένων ὑφασμάτων εἰς τὰ διάφορα μέρη, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Θεσσαλίαν. Τὰ Ἑλληνικὰ ὑφάσματα ἔτυχον ἀρίστης ὑποδοχῆς, ἀλλ' οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ λοιποῖς μέρεσιν ἔμποροι ἐδυσκολεύθησαν νὰ δώσωσι παραγγελίας μεγάλας, ἰσχυρισθέντες, καὶ δικαίως, ὅτι, ἐπειδὴ οἱ χωρικοὶ καὶ λοιποὶ καταναλωταὶ εἰθίσθησαν εἰς τὰ Ἀγγλικὰ ὑφάσματα ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τῶν Ἑλληνικῶν, ἐὰν ἐφωδίαζον ἤδη τὰ καταστήματά των μὲ Ἑλληνικὰ ὑφάσματα, θὰ ἐζημιοῦντο, διότι τὰ Ἑλληνικά, ὄντα στερεώτερα, εἰσὶ καὶ διαρκέστερα τῶν Ἀγγλικῶν, τὰ ὁποῖα μόνον κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν χροιὰν ὑπερέχουσι τῶν Ἑλληνικῶν, συνεπῶς ἀντὶ οἱ χωρικοὶ καὶ λοιποὶ καταναλωταὶ ν' ἀγοράζωσι καθ' ἑξάμηνον Ἀγγλικὰ ὑφάσματα, θὰ ἠγόραζον Ἑλληνικὰ κατ' ἔτος, τοῦθ' ὅπερ βεβαίως θὰ ἐζημίου τοὺς ἐμπόρους. Τί ἕπεται ἐντεῦθεν; ὅτι, ἐὰν ἐπιχειρήσαντες τὴν ἵδρυσιν τῶν δύο ὑφαντουργείων εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐσκέπτοντο ἐμβριθῶς περὶ τῆς καταναλώσεως, θὰ προέβαινον ἀμέσως εἰς τὴν σύστασιν ὑποκαταστημάτων οὐ μόνον εἰς ἁπάσας τὰς Ἑλληνικὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τῆς Τουρκίας, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ ἐγενικεύετο καὶ ἐξησφαλίζετο ἡ κατανάλωσις τῶν Ἑλληνικῶν ὑφασμάτων· τὰ δὲ δύο ὑφαντουργεῖα θὰ ἐξηκολούθουν ἐργαζόμενα, παρέχοντα δὲ ἄρτον καὶ ἐργασίαν εἰς πλείστας ὅσας οἰκογενείας.

Ν. ΣΩΡΟΚΙΑΔΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἂν ἐρωτᾶτε καϊδιὰ τὰς Ἀθήνας, ἓν ῥῆμα μόνον ἀρκεῖ ἵνα δηλώσῃ τὴν σημερινήν της κατάστασιν.

Μετακομίζονται!

Ὁ Ruysdael, ὁ διάσημος ἐκεῖνος ζωγράφος τοῦ φθινοπώρου, ὁ διὰ τοῦ δεξιοῦ χρωστῆρός του τόσον πιστῶς ἐξεικονίσας «τὰ πρωτοβρόχια», τῶν ἀνέμων τὰς πνοάς, τὴν καταιγίδα καὶ τοῦ Σεπτεμβρίου τὰς μελαγχολικὰς ἡμέρας, θὰ ὠχρία ὡς φύλλον φθινοπωρινόν, ἂν ἐκαλεῖτο ἢ μᾶλλον ἂν κατεδικάζετο νὰ γράψῃ τὰς εἰκόνας τῶν ἡμερῶν τούτων καὶ ἰδίᾳ τῆς προσεχοῦς Τρίτης. Ἡ ρεμβώδης φαντασία του θὰ ὠπισθοχώρει καὶ ὁ ἀμίμητος σκηνογράφος θὰ ἔνιπτε τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐγχειρήματος.

Διότι ἡ εἰκὼν αὕτη δὲν εἶνε τοῦ φθινοπώρου, ἀλλὰ τῆς κολάσεως εἰκών. Διότι ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου εἶνε ἡ φοβερωτέρα τῶν Ἀθηναϊκῶν ἡμερῶν. Διότι κατ' αὐτὴν μία ὁλόκληρος πόλις ταράσσεται ὑπὸ παραδόξου κυκλικοῦ σεισμοῦ, ὃν οἱ γεωλόγοι οὐδ' ἐτόλμησαν νὰ ἐξετάσωσιν ἀκόμη. Διότι τέλος ... οἱ Ἀθηναῖοι παίζουσι μὲ τὰς οἰκίας των ζατρίκιον παράδοξον, τὸ ὁποῖον ἂν ἔβλεπεν, ὁ πρῶτος τῆς πόλεως οἰκιστής, ἀνιστάμενος ἐξαίφνης κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ... θὰ ἔκαμνε τὸν σταυρόν του καὶ θὰ ἠρώτα ἑαυτόν·

— Μὴ εἶμαι ὁ Δρομοκαΐτης; . .

Καὶ ὅλα ταῦτα, διότι οὐδεὶς ἐννοεῖ νὰ μένῃ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τῶν ἰδιοκτητῶν ἐξαιρουμένων. Πάντες πιστεύουσιν ὅτι τοῦ γείτονος εἶνε ἡ καλλιτέρα. Καὶ τὴν ἐνοικιάζουσι δι' ἓν ἔτος, μεθ' ὃ πειθόμενοι περὶ τῆς πλάνης . . ἐξακολουθοῦσι παίζοντες τὸ ζατρίκιον.

Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχουσι μίαν καλύβην καὶ ἀρκοῦνται εἰς αὐτήν.

***

Ἐγράφομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ περὶ πτωχοῦ τινος ἱερέως τῶν ἐπαρχιῶν, ὅστις ἀγνοῶν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ὁποίαν ἔχουσι βαρύτιμον ἀξίαν αἱ τῶν παλαιῶν ἐκκλησιῶν τοιχογραφίαι, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιχρίσῃ ταύτας δι' ἀσβέστου, ἵνα.. μᾶλλον καθάριον παρουσιάσῃ εἰς τοὺς ἐνορίτας του τὸν ναόν. Καὶ ὁ μὲν ἀπαίδευτος ἱερεὺς διδαχθεὶς θὰ σέβηται τοῦ λοιποῦ καὶ θὰ φυλάσσῃ τὰς ἱερὰς εἰκονογραφίας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν τιμιώτερον κόσμον τοῦ ἀποκέντρου χωρίου του. Ἀλλὰ διὰ τὰς Ἀθήνας, τὴν πρωτεύουσαν, ὅλοι ἡμεῖς εἴμεθα φρουροὶ καὶ φύλακες τῶν περὶ τῆς χριστιανικῶν θησαυρῶν, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἀκούσατε ἤδη τί ἀνακοινοῖ ἡμῖν μετ' ἄλλους εὐλαβὴς φιλάρχαιος.

Ἐπισκεφθεὶς πρό τινων ἡμερῶν τὸν παλαιὸν ναὸν τῆς Παναγίας ἐν Καισαριανῇ καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν τοίχων εἰκονογραφίας, εἶδεν αὐτὰς ἐπικεχρισμένας δι' ἀσβέστου μέχρι τοῦ λαιμοῦ. Ἐρωτήσας δὲ τὸν φύλακα, ἔμαθεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο πρὸς ἐπικάλυψιν οὐχὶ τῶν εἰκόνων, ἀλλά.., ὀνομάτων τινῶν, μεγάλως ἐκτιμωμένων ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ὧν οἱ κάτοχοι, φοβούμενοι, φαίνεται, μὴ τὰ λησμονήσῃ ἡμέραν τινὰ ὁ κόσμος, ἠθέλησαν νὰ χαράξωσιν αὐτὰ *ἐπὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων* πρὸς διαιώνισιν τῆς δόξης των! Ὡς παράδειγμα δ' ἐπέδειξεν ὁ φύλαξ ἄλλην τοιχογραφίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἦσαν κεχαραγμένα ὀνόματα ἄλλα... οὐχὶ ἁγιοπαίδων, ἀλλὰ καθηγητῶν, λογίων, κυριῶν καὶ δεσποινίδων τοῦ ἐκλεκτοῦ λεγομένου κόσμου κτλ, ὅλων ἴσως ἐκείνων, οἵτινες περιστάσεως δοθείσης θὰ ἐκόπτοντο κατὰ τῶν βαρβάρων, οἵτινες ἐλεηλάτησάν ποτε τὰς Ἀθήνας! ... ἢ κατέστρεψαν τοὺς ναούς των!

Καὶ ὅμως. Τὸν Παρθενῶνα, ἐπιλέγει ὁ ἐπιστέλλων, ἱδρυμένον πρὸς τιμὴν θεότητος ἀλλοτρίας, δὲν κατέστρεψαν οἱ Τοῦρκοι· οἱ δὲ Χριστιανοί, οἱ Ἕλληνες, εἰσελθόντες εἰς ναὸν χριστιανικόν, ἐβεβήλωσαν αὐτόν, ἐφιλοτιμήθησαν δὲ καὶ τὰ ἴδια ὀνόματα νὰ ἐγχαράξωσιν εἰς ἀΐδιον μαρτύριον τῆς ἑαυτῶν βαρβαρότητος.

Καὶ . . . . ἕπεται συνέχεια.

***

Ἐνθυμεῖσθε τὰς ἀπαισίας ἐκείνας ἡμέρας, καθ' ἃς, ἐκτελουμένων τῶν καρατομήσεων, μυριάδες ἀνθρώπων πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας ἔσπευδον μὴ ἀπολέσωσι τὸ εὐάρεστον θέαμα; Δὲν λέγομεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν κακοί, ἀλλ' ἂν πιστεύσωμεν δελτίον τι τῆς Γαλλικῆς ἀστυνομίας, ὅλοι οἱ κακοὶ μεταξὺ αὐτῶν εὑρίσκοντο.

Οὕτω κατὰ τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ διαβοήτου Πραντζίνη κακοῦργοι ἀπὸ ἐτῶν καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν Γαλλικῶν ἀρχῶν συνελήφθησαν μεταξὺ τῶν θεατῶν, δὲν ἔλειπε δὲ ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπόπτων τῆς μεγαλοπόλεως! Ἡ μικρὰ αὕτη πληροφορία ἔστω πρὸς γνῶσιν τῆς ἰδικῆς μας ἀστυνομίας καὶ πρὸς δόξαν πάντων καὶ πασῶν, οἵτινες δὲν ὤκνησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν πρωϊνὸν ὕπνον των, ἵνα παραστῶσιν εἰς τὸ «κατ' ἐξοχὴν θέαμα τῶν ἁμαρτωλῶν» . . ὅπως τὸ ἐχαρακτήρισέ ποτε μέγας φιλόσοφος.

***

Μάτην ἐπόθησε καὶ ὁ κ. Χηνιάδης νὰ μεταβάλῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς Καλιφορνίαν, τηλεγραφῶν ἐκ Βυζικίου ὅτι δὲν ἔμεινε φρέαρ ἐν Γόρτυνι μὴ περιέχον θησαυροὺς ὅλους χρυσίου. Τὸ ὄνειρον τῆς θερινῆς νυκτὸς διελύθη, καὶ τὸ τρόπαιον τοῦ κ. Δημάρχου Τροπαίων οὐδενὸς θὰ ταράξῃ τοὺς ὕπνους.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Μὴ μὲ ῥωτᾷς τί αἰσθάνομαι,
μὴ μὲ ῥωτᾷς τί ἔχω·
εἶναι καϋμὸς ἀκοίμητος,
εἰν' ἄσπλαχνο κακό.
Τί θέλεις νὰ παιδεύωμαι
'ς ἄλλους γιατροὺς νὰ τρέχω!
κάλλιο, κυρά μου, νἄξερες
ἐσὺ τὸ γιατρικό.

Ὅμως ἐμπρός σου χάνομαι,
νὰ ἐξηγηθῶ δὲν ξέρω,
κάνω νὰ 'πῶ τὸ πάθος μου
καὶ τρέμω νὰ τὸ 'πῶ.
Γιὰ διάβασε 'ς τὴν ὄψι μου
τί μέσα μου ὑποφέρω,
καὶ μάντευσέ το μόνη σου,
γιατ' εἶναι μυστικό.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΗ Σ

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΛΙΚΟΣ ΚΑΙ ΧΕΙΛΕΩΝ

ΔΙΑΛΟΓΗ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ βαθυπλούτου κ. Ω..., ὅστις ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς συζύγου αὐτοῦ ἑστιᾷ φίλους τινάς. Εἰς τὸ γεῦμα θὰ καθήσωσιν εἰκοσιτέσσαρα πρόσωπα καὶ, ἐνῷ ἡ ὡρισμένη ὥρα πλησιάζει, μόλις οἱ ἡμίσεις τῶν προσκεκλημένων ἦλθον.

Εἰσέρχεται ὁ κύριος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ, νεανίας ὑψηλός, εὔμορφος, ἀνορθῶν τὸ σῶμα μετ' ἐπιτηδεύσεως εἰς πᾶν βῆμα καὶ δι' ἐλαφρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς χαιρετίζων τοὺς πάντας, ἐνῷ σφίγγει ἐρρωμένως τὴν χεῖρα τοῦ οἰκοδεσπότου, παρὰ τὴν θύραν ἱσταμένου.

Τὴν εἴσοδον ταύτην τοῦ νεανίου ἐπηκολούθησε μικρὸς ψίθυρος τῶν περιεστώτων, θαυμαζόντων τὴν νεάζουσαν αὐτοῦ μορφήν, διότι ἦτο ὑπερτεσσαρακοντούτης καὶ μόλις ἐφαίνετο τριακονταετὴς νέος, ὄχι μόνον οὐδὲ μίαν λευκὴν τρίχα ἔχων, ἀλλὰ καὶ οὔτε κἂν ἴχνος ρυτίδος ἐπὶ τοῦ ὠοειδοῦς αὐτοῦ προσώπου.

Ὁ εὐάρεστος οὗτος ψίθυρος καθιστᾷ τὸν κ. Καχριμάνην εὐθυτενέστερον καὶ ἀσφαλίζει σημαντικῶς τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν αὐτοῦ. Ἤδη εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης καὶ, ἐννοῶν ὅτι παρέλειψεν οὐσιωδέστατον τύπον, θέτει τὸν μονύελον διὰ κομψῆς τῆς χειρὸς κινήσεως πρὸ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ φαίνεται ἀναζητῶν τὴν οἰκοδέσποιναν. Μετὰ βραχεῖαν περισκόπησιν τὸ βλέμμα του διὰ τοῦ μονυέλου περῶν ἀνακαλύπτει ταύτην ὁμιλοῦσαν μετ' ἄλλων κυριῶν, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ταχὺς πρὸς αὐτὴν φερόμενος καὶ μειδιῶν καὶ ὑποκλίνων καὶ μυρίους ἀκκισμοὺς ποιῶν καὶ τὰ βέλτιστα εὐχόμενος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ, ἥτις συνάγει τόσους καλοὺς φίλους ἐν τῷ φιλοξένῳ οἴκῳ αὐτῆς.

Ἡ οἰκοδέσποινα, μετὰ τὰς ὀφειλομένας ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν εὐχαριστίας, ἐπαρουσίασε τὸν κ. Καχριμάνην εἰς τὰς κυρίας, ἃς ἔτυχε νὰ μὴ γνωρίζῃ οὗτος, ἡ διακοπεῖσα συνομιλία ἐπανελήφθη διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τετριμμένων τινῶν φράσεων ἐν κοινῷ καὶ εἶτα ἐμεινε μόνος παρὰ τὴν ἑστίαν ὁ κ. Καχριμάνης, διότι ἡ μὲν οἰκοδέσποινα μετέβη πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ὅπως ὑποδεχθῇ ἄλλας κυρίας, αἱ δὲ μετ' αὐτοῦ συνομιλοῦσαι κατέλαβον τὸ ἀνάκλιντρον ἐκεῖ που πλησίον, ὅπως περιεργασθῶσι λεύκωμά τι ἐπὶ τῆς τραπέζης εὑρισκόμενον.

Τοῦτο δὲν ηὐχαρίστησε τὸν κ. Καχριμάνην. Ἐνόει τὴν ἀποχώρησιν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἀλλ' ἡ διαγωγὴ τῶν ἄλλων κυριῶν ἐφάνη αὐτῷ παράδοξος... μὴ ἐπιθυμοῦντι νὰ χαρακτηρίσῃ ταύτην ἀνοίκειον, διότι δὲν ἦτο καὶ συνεθισμένος εἰς τοιαύτας ἐγκαταλείψεις. Οὐδέποτε συνέβη αὐτῷ νὰ ὁμιλῇ μετὰ κυριῶν καὶ νὰ μείνῃ μόνος ἐπὶ τέλους· ἡ αὐτὸς θ' ἀπεχώρει, πρῶτος, ἤ, καὶ τοῦτο συνέβαινεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ κυρία τὸν βραχίονά του λαμβάνουσα θὰ περιήρχετο τὰς αἰθούσας, μέχρις οὗ ἄλλος κύριος ἤρχετο πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς, ὅτε καὶ πάλιν ἐφαίνετο αὐτὸς ἀποχωρῶν. Ἐναντίον πάντων τῶν κανόνων τῆς ἐθιμοτυπίας, ἀλλ' αἱ κυρίαι συνεχώρουν αὐτῷ πολλά, καὶ ὁ κ. Καχριμάνης ἐθεώρει ταῦτα πάντα κεκτημένα δικαιώματα, δι' ὃ καὶ μεγάλως ἐξεπλάγη, ὅταν ἔμεινε μόνος παρὰ τὴν ἑστίαν. Ἔνι τι ὅμως τὸν παρηγόρει, ὅτι αἱ κυρίαι, μεθ' ὧν συνωμίλει, ἦσαν ἄγνωστοι αὐτῷ. Οὐχ ἧττον ἔπνιξεν ἐλαφρὸν στεναγμόν, τελευταῖον ῥίψας βλέμμα πρὸς τὰς κυρίας, αἵτινες ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ ἀπεμακρύνθη τῆς ἑστίας, τὸν μονύελον πρὸ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ κρατῶν, ἵνα τοὺς συνδαίτορας αὐτοῦ ἐξετάσῃ.

Πάντες οἱ ἄλλοι ἦσαν γνωστοὶ αὐτῷ, ἀλλὰ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ πλησιάσῃ τινά. Τὰς κυρίας θὰ πὰς ἔβλεπε καὶ μετὰ τὸ γεῦμα· πρὸς τί λοιπὸν ν' ἀρχίσῃ ὁμιλίαν, ἥτις θὰ διεκόπτετο μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ εἶχεν ἔλθει καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος; Ἔπειτα καὶ ἡ μικρὰ περιπέτεια, ἧς ἐγένετο θῦμα, δὲν διέθετεν αὐτὸν εὐμενῶς πρὸς στιγμὴν ὑπὲρ τῶν κυριῶν ἐν γένει, ἐσκέπτετο δὲ ὅτι μικρά τις ἐκδίκησις δὲν θὰ ἦτο περιττή. Καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ τοὺς συνδαίτορας, ἐλαφρῶς χαιρετίζων τοὺς νεωστὶ ἐλθόντας διὰ τῆς κεφαλῆς, διὰ μειδιάματος δὲ τὰς συζύγους καὶ θυγατέρας αὐτῶν· οὔτω δ' ἐξετάζων τοὺς πάντας, ἀνεκάλυψε παρὰ τὸ κύμβαλον ἱσταμένον τὸν κύριον ΘΗΣΕΑ ΧΑΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ, στενὸν αὐτοῦ φίλον, ἄνδρα λευκότριχα μέν, ἀλλ' ἐν εὐωχίαις εὐθυμότατον σύντροφον. Εἶχε πολλὰς ἡμέρας νὰ τὸν ἴδῃ καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ πλησιάσῃ αὐτὸν τοὐλάχιστον· ἄλλως τε καὶ ἤθελε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ πληροφορίας τινάς.

Ὁ κ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ. — Τί ἔγινες, ἀδελφέ, τόσας ἡμέρας;

Ὁ κ. ΧΑΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ. — Ἤμην εἰς τὴν Σμύρνην· τί κάμνεις σύ; καλὰ εἶσαι;

Ὁ κ. Κ. ἐκπληκτος. — Εἰς τὴν Σμύρνην; πότε ἐπῆγες;

Ὁ κ. Χ. — Μὲ τὸν ἕνα ἀτμόπλοιον ἐπῆγα καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐπέστρεψα.

Ὁ κ. Κ. — Καὶ ἦλθες σήμερον;

Ὁ κ. Χ. — Τὸ πρωΐ.

Ὁ κ. Κ. οὐτινος τὸ πρόσωπον φαιδρύνεται. — Ὥστε συνεταξείδευσες μὲ τὴν κυρίαν Πιτούνη.

Ὁ κ. Χ. — Ναί· τὴν ἀνεγνώρισες;

Ὁ κ. Κ. — Ἂν τὴν ἐγνώρισα μὲ ἐρωτᾷς;... Βεβαίως, διότι τώρα μ' ἐσύστησαν εἰς αὐτήν.

Ὁ κ. Χ. μειδιῶν. — Πῶς; δὲν τὴν ἀνεγνώρισες; Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἤλλαξε πολύ.

Ὁ κ. Κ. — Τί θέλεις νὰ εἰπῇς; δέν σ' ἐννοῶ.

Ὁ κ. Χ. — Αἴ, δὲν ἐνθυμεῖσαι τὴν κόρην τοῦ κυρίου Λαροδήμου, ὅστις ἦτο πρό τινων ἐτῶν ἐδῶ;

Ὁ κ. Κ. ἐκπληκτος. — Τὴν Ἠλέκτραν;

Ὁ κ. Χ. — Βεβαίως.

Ὁ κ. Κ. θέσας τὸν μονύελον αὐτοῦ πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ προσπαθῶν ν' ἀνεύρῃ τὴν κ. Πιτούνη. — Ἡ Ἠλέκτρα εἶνε αὐτή;

Ὁ κ. Χ. — Εἶδες τί ὡραία ποῦ ἔγινεν;

Ὁ κ. Κ. ἐρευνῶν πάντοτε. — Θελκτικωτάτη!... ἀλλὰ ποῦ εἶνε;.... ἀ! νὰ την!.... [Ἰδίᾳ] Καὶ διατί λοιπὸν, κυρία Ἠλέκτρα, ἐκάματε ὅτι δὲν μὲ γνωρίζετε;... Ὄχι· μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι... μοῦ τὸ ἔσφιξεν.... περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.... δὲν ἔδειξεν ὅμως ὅτι μὲ ἀναγνωρίζει.... ἀλλὰ τότε διατί μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι;... Σὺ εἶσαι λοιπόν;... Καὶ ἔφυγες ἀμέσως ἀπὸ κοντά μου;... Ἐν τούτοις μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι!... [τῷ κ. Χαριστοπούλῳ] Ξεύρεις ὅτι, ἂν δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες, θὰ ἦτον ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναγνωρίσω;

Ὁ κ. Χ. — Τὸ ἐννοῶ κάλλιστα· οὔτ' ἐγὼ δὲν τὴν ἀνεγνώρισα ἀμέσως.

Ὁ κ. Κ. μετὰ διαφέροντος. — Καὶ θ' ἀποκατασταθῇ ἐδῶ τώρα;

Ὁ κ. Χ. — Δὲν πιστεύω· μοῦ ἔλεγεν ὅτι σκοπεύει νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ὁ κ. Κ. — Ὥστε δὲν πρέπει νὰ χανώμεν καιρόν.

Ὁ κ. Χ. ἔκπληκτος. — Τί εἶπες;

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν. — Εἶπα τίποτε; δὲν ἐνθυμοῦμαι.

Ὁ κ. Χ. — Ἐκ τοῦ τρόπου σου ἐννοῶ κάλλιστα τί σκέπτεσαι.

Ὁ κ. Κ. γελῶν. — Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀφοῦ εἶσαι τόσον ἐξυπνος.

Ὁ κ. Χ. — Εἶσαι ἀνόητος, καϋμένε.

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν. — Ὄχι καὶ ὅσον νομίζεις.

Ὁ κ. Χ. — Μὴ βάζῃς κακὸν εἰς τὸν νοῦν σου, διότι δὲν εἶνε ἀπ' ἐκείναις.

Ὁ κ. Κ. — Καὶ ποῖος σοῦ λέγει ὅτι βάζω κακόν;... ἐκ τοὐναντίου....

Ὁ κ. Χ. σείων τὴν κεφαλήν. — Εἶσαι ἀδιόρθωτος!

Ὁ κ. Κ. — Νὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα πρᾶγμα θὰ μὲ πιστεύσῃς;

Ὁ κ. Χ. — Ὅτι σ' ἐρωτεύθη;

Ὁ κ. Κ. — Ὅταν ἡ κυρία Ω.... μ' ἐσύστησεν εἰς αὐτήν, μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.... παραδόξως.

Ὁ κ. Χ. — Ἴσως, διότι ἐπανεῦρε παλαιὰν γνωριμίαν....

Ὁ κ. Κ. — Μπᾶ!... θὰ μοῦ ἔλεγεν ἕνα λόγον τότε.... καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε... Τί φυσικώτερον, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐνθυμίσῃ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἦτο ἐδῶ; Καὶ ἐν τούτοις τίποτε.... ἀλλὰ μοῦ σφίγγει τὸ χέρι... ἐννοεῖς;

Ὁ κ. Χ. — Ἠθελον νὰ εἶνε συνήθειά της αὐτό....

Ὁ κ. Κ. — Νὰ σφίγγῃ τὸ χέρι, ὅπως μοῦ τὸ ἔσφιξεν;

Ὁ κ. Χ. — Τί παράδοξον;

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν αὐταρέσκως. — Λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συμφωνήσω μαζῆ σου... Κύτταξέ την πῶς μὲ βλέπει.

Ὁ κ. Χ. — Ἐσὺ πλέον, ἐπειδὴ ἔτυχε ν' ἀρέσῃς εἰς δύο τρεῖς κυρίας, νομίζεις ὅτι δὲν ὑπάρχει γυναῖκα νὰ μὴ σ' ἐρωτευθῇ.

Ὁ κ. Κ. — Πόσας ἡμέρας μοῦ δίδεις διὰ νὰ τὴν κατακτήσω;

Ὁ κ. Χ. — Τί ἰδέαν ἔχεις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου!

Ὁ κ. Κ. — Δύο; τρεῖς; πέντε;

Ὁ κ. Χ. εἰρωνικῶς. — Πῶς δὲν μοῦ εἶπες ὅτι τὴν κατέκτησες ἤδη.

Ὁ κ. Κ. — Ἐὰν δὲν βλέπῃς, τί νὰ σοῦ κάμω;

Ὁ κ. Χ. — Εἶσαι βλάξ!

Ὁ κ. Κ. — Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μὲ κυττάζει, μοῦ ἀρκεῖ.

Ὁ κ. Χ. μειδιῶν. — Λοιπόν, ἐπειδὴ κατὰ τύχην σοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ ἐπειδὴ ἐξακολουθεῖ νὰ σὲ κυττάζῃ, συμπεραίνεις σὺ ὅτι καὶ θὰ σ' ἀγαπήσῃ;

Ὁ κ. Κ. — Τὸ θὰ... παρέλκει.

Ὁ κ. Χ. — Ὦ!

Ὁ κ. Κ. — Μὰ κύτταξέ την, σὲ παρακαλῶ....

Ὁ κ. Χ. — Ξεύρεις τί λέγει μία ἀρχαία παροιμία;

Ὁ κ. Κ. — Ξεύρω τί λέγουν τὰ μάτια της.

Ὁ κ. Χ. — Μία ἀρχαία παροιμία λέγει: «Πολλὰ μεταξὺ κύλικος πέλει καὶ χείλεος ἄκρου.»

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν. — Εἶνε ἀληθῶς ἀρχαία ἡ παροιμία σου!

Ὁ κ. Χ. — Πρὸ πάντων εἶνε ἀληθής.

Ὁ κ. Κ. ὅστις ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ παρατηρῇ διὰ τοῦ μονυέλου τὴν κ. Πιτούνη. — Καὶ ὁ σύζυγος; τί πρᾶγμα εἶνε ὁ σύζυγος;

Ὁ κ. Χ. στρεφόμενος κύκλῳ. — Μά... ἐδῶ ἦτο πρὸ μιᾶς στιγμῆς... Ἀ, νά τος...

Ὁ κ. Κ. — Σύστησέ με, σὲ παρακαλῶ...

Καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὸν κ. Πιτούνην, βραχὺν τὸ σῶμα, μεσαιπόλιον, ἀλλ' ἀνυποκρίτου φυσιογνωμίας ἄνδρα.

Μετὰ τὴν ἀμοιβαίαν σύστασιν ὁ κ. Καχριμάνης εἶπε πολλὰ περὶ τῆς κυρίας Πιτούνη, ἣν ἐγνώρισεν ἄλλοτε ὡς δεσποινίδα, καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ εἴπῃ καὶ ἄλλα, ἵνα θεραπεύσῃ τὴν φιλαυτίαν τοῦ κυρίου Πιτούνη, ἐπὶ ἀσφαλοῦς ἐδάφους προτιθέμενος νὰ καλλιεργήσῃ τὴν φιλίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ, διότι μετ' ὀλίγον ἡ θύρα τοῦ ἑστιατορίου ἀνεῴγη καὶ οἱ προσκεκλημένοι δὲν ἐβράδυναν νὰ καταλάβωσι τὰς οἰκείας αὐτῶν θέσεις.

Ὁ κ. Καχριμάνης τὸν μονύελον αὐτοῦ κρατῶν ἐζήτει τὴν θέσιν του κατὰ τὴν ἄκραν τῆς τραπέζης καὶ περιειργάζετο μετ' ἐπιστασίας τὰ ποτήρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων τίθεται τὸ ὄνομα τῶν προσκεκλημένων.

Ἡ κυρία ΠΙΤΟΥΝΗ, ἥτις παρετήρησε τὴν ἀγωνίαν τοῦ κ. Καχριμάνη. — Ἐδῶ νομίζω ὅτι εἶσθε, κύριε.

Ὁ κ. Κ. στρεφόμενος καὶ βλέπων καθημένην τὴν κ. Πιτούνη. — Ἐδῶ;... πλησίον σας;...

Ἡ κ. Π. — Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ὄνομά σας;

Ὁ κ. Κ. παρατηρῶν τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου δελτάριον. — Ὦ, τί εὐτυχία, κυρία μου.

Ἡ κ. Π. μειδιῶσα. — Εἶνε τόσον εὐχάριστον νὰ ἐπανεύρίσκῃ κάνεις παλαιάς γνωριμίας..

Ὁ κ. Κ. καθήμενος μετ' εὐχαριστήσεως. — Ἡ τύχη μου ἀληθῶς ἦτο ἀνέλπιστος.

Ἡ κ. Π. — Ἐγὼ κατ' ἀρχὰς, ὅταν ἤκουσα τὸ ὄνομά σας, δὲν σᾶς κρύπτω ὅτι σᾶς ἐξέλαβα διὰ τὸν ἀδελφόν σας, τὸν μικρότερον...

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν εὐδαιμόνως, ἐνῷ τὸ πρόσωπόν του ἀρχίζει νὰ λαμβάνῃ ἀλλόκοτόν τινα ἐκφρασιν ἕνεκα τῆς ἐντάσεως τῶν νεύρων. — Καλέ, τί μοῦ λέγετε;

Ἡ κ. Π. — Ὁμολογήσατε ὅμως ὅτι καὶ σεῖς δὲν μὲ ἀνεγνωρίσατε ἀμέσως τὴν πρώτην στιγμήν.

Ὁ κ. Κ. — Δηλαδή...

Ἡ κ. Π. — Καὶ πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν ἠρωτήσατε τὸν κ. Χαριστόπουλον... σᾶς εἶδον ἐγώ...

Ὁ κ. Κ. — Ἠλλάξατε τόσον πολύ... ποῦ νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω;

Ἡ κ. Π. — Ὄχι, ὄχι;

Ὁ κ. Κ. ἐνθουσιωδῶς. — Ποῦ νὰ φανταστῶ ὅτι ἡ μικρὰ Ἠλέκτρα θὰ γίνῃ ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν ἡ ὡραία κυρία Πιτούνη.

Ἡ κ. Π. γελῶσα. — Ἀ, ἄ! πῶς ἀρχίζετε;.. ἀφῆστε τοὐλάχιστον νὰ φάγω τὴν σοῦπάν μου.

Ὁ κ. Κ. ἰδίᾳ. — Ἔχω δηλαδὴ κἀμμιὰ φορὰ μιὰ τύχη! Τώρα πῶς νὰ τὰ φέρῃ ὁ διάβολος νὰ καθήσω καὶ κοντά της!... τί ὡραία ποῦ εἶνε!... καὶ τί εὔμορφα ποῦ τρώγει!... σὰν πουλάκι!... Ποῖος νἆ μοῦ ἔλεγεν πρὶ δέκα ἐτῶν ὅτι ἡ μικρὰ Ἠλέκτρα θὰ γίνῃ τόσον ὡραία καὶ θὰ ἔχῃ τόσον ἐνθουσιασμὸν μαζῆ μου... διότι μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ματιοῦ μου τὴν βλέπω... μὲ κυττάζει πάντοτε μὲ περίεργον τρόπον.. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, τῆς ἀρέσω... Ποῦ νὰ εἶνε ἄρα γε ὁ σύζυγος; πρέπει νὰ λάβωμεν τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις... δὲν τὸν βλέπω... ἀ, ἐκεῖ, ἀπ' ὀπίσω, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνθοδόχην... εἶνε περίφημα... δὲν μὲ βλέπει καθόλου... βλέπει ὅμως τὴν Ἠλέκτραν... πρέπει νὰ τὴν βλέπῃ... ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἰδῇ πρέπει νὰ σκύψῃ... ἀδιάφορον!... Καὶ ὁ Χαριστόπουλος; ποῦ νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ βλάξ;.. Νά τος... μὲ παρατηρεῖ... Αἴ, βλέπε λοιπόν, ἠλίθιε!

Ἡ κ. Π. μειδιῶσα. — Καὶ ἔμαθον ὅτι ἐκάματε φοβερὰς κατακτήσεις κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη.

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν αὐταρέσκως, ἐνῷ μορφάζει συγχρόνως οἱονεὶ ἀρνούμενος τὰ λεγόμενα. — Καλέ, δὲν βαρύνεσθε, κυρία μου.

Ἡ κ. Π. — Ἔτσι λέγουν τοὐλάχιστον.

Ὁ κ. Κ. — Τὰ περισσότερα εἶνε λόγια τοῦ κόσμου.

Ἡ κ. Π. — Ἀ!

Ὁ κ. Κ. καμμύων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λαμβάνων ἦθος δυστυχοῦς ἀνθρώπου. — Τὸ τί μοῦ φορτόνουν εἰς τὴν ράχιν μου δὲν λέγεται!..

Ἡ κ. Π. — Ἐλᾶτε τώρα!... νὰ μὴ σᾶς ἀκούω!...

Ὁ κ. Κ. πληρῶν οἶνον τὸ ποτήριον τῆς κ. Πιτούνη. — Νὰ σᾶς βάλω ὀλίγον κρασί;

Ἡ κ. Π. — Εὐχαρίστως.

Ὁ κ. Κ. (ἰδίᾳ) βλέπων τὴν κ. Πιτούνη πίνουσαν. — Τὸ τσούζει βλέπω 'ς τὰ γερά. Δὲν θὰ ἦτο κακὴ ἰδέα νὰ τὴν βάλω 'ς τὸ κέφι!. Θὰ ἔχωμεν περισσοτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὴν συνομιλίαν καὶ τελειόνομεν μίαν ὥραν ἀρχήτερα. [τῇ κ. Πιτούνη] Καὶ πηγαίνετε εἰς τὴν Ἰταλίαν;

Ἡ κ. Π. — Μάλιστα.

Ὁ κ. Κ. — Πότε σκοπεύετε νὰ φύγετε;

Ἡ Κ. Π. — Δὲν ἀπεφασίσαμεν ἀκόμη.

Ὁ κ. Κ. — Ἀπὸ ποῖον ἐξαρτᾶται αὐτὸ, ἀπὸ σᾶς ἢ ἀπὸ τὸν σύζυγόν σας;

Ἡ κ. Π. παρατηροῦσα αὐτὸν μειδιῶσα. — Διατί ἐρωτᾶτε;

Ὁ κ. Κ. — Διότι, ἂν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ σᾶς, θὰ σᾶς παρεκάλουν νὰ μείνετε.

Ἡ κ. Π. ζωηρῶς. — Καὶ νὰ μὴν ἰδῶ τὴν Ἰταλίαν;

Ὁ κ. Κ. — Τὴν βλέπετε τοῦ χρόνου.

Ἡ κ. Π. γελῶσα. — Ἀ, εἶσθε πολὺ ἀπαιτητικός!

Ὁ κ. Κ. — Θὰ ἔχωμεν πολλὰς διασκεδάσεις ἐφέτος... Δὲν ἠξεύρετε πόσον θὰ εὐχαριστηθῆτε ἐδῶ... Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως τὴν ἄλλην ἑβδομάδα ἡ κυρία Ω... θὰ μᾶς δώσῃ λαμπρὸν χορόν.

Ἡ κ. Π. στένουσα. — Δυστυχῶς οἱ χοροὶ δὲν ἀρέσουν εἰς τὸν σύζυγόν μου.

Ὁ κ. Κ. ἔκπληκτος. — Πῶς γίνεται;

Ἡ κ. Π. — Προτιμᾷ τὴν μουσικήν.

Ὁ κ. Κ. — Ἀ!

Ἡ κ. Π. — Καὶ ἐπειδὴ παίζω ἀκόμη καλούτσικα πιάνο...

Ὁ κ. Κ. ζωηρῶς διακόπτων αὐτήν. — Τοῦ παίζετε διὰ νὰ διασκεδάζῃ;

Ἡ κ. Π. — Ναί.

Ὁ κ. Κ. ἐμβρόντητος. — Καὶ μένετε οἱ δύο μόνοι;

Ἡ κ. Π. — Κάθε βράδυ σχεδόν.

Ὁ κ. Κ. στένων. — Τί εὐτυχὴς ἄνθρωπος ὁ κύριος σύζυγός σας! [πληρῶν οἶνον τὸ ποτήριον αὐτῆς). Ἀκόμη ὀλίγον κρασάκι;

Ἡ κ. Π. — Δὲν λέγω ὄχι.

Ὁ κ. Κ. — Σᾶς ἀρέσει;

Ἡ κ. Π. ἀφοῦ ἔπιεν. — Δὲν πίνω ποτέ, ἀλλ' αὐτὸ ἔχει τόσον καλὴν γεῦσιν.... καὶ ἔπειτα, ὅταν ταξειδεύῃ κανείς, πρέπει ὅλα νὰ τὰ δοκιμάζῃ.

Ὁ κ. Κ. οὐτινος ἤστραψαν οἱ ὀφθαλμοί. — Ὅλα, κυρία μου· ὅλα... συμμερίζομαι τὴν ἰδέαν σας αὐτὴν καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας...

Ἡ κ. Π. ἐν ἀπορίᾳ. — Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

Ὁ κ. Κ. αἴρων τὸ ποτήριον αὐτοῦ καὶ μετ' ἀγάπης προσβλέπων τὴν κ. Πιτούνη. — Εἰς ὑγείαν σας.

Ἡ κ. Π. μειδιῶσα ἐπιχαρίτως. — Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὁ κ. Κ. ἀποθέτων τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Εἶνε ὅμως πολὺ ἐγωϊστὴς ὁ κύριος σύζυγός σας.

Ἡ κ. Π. — Ποῦ τὸν γνωρίζετε;

Ὁ κ. Κ. — Τὸν ἐγνώρισα πρὸ μικροῦ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ὑπέθετον ὅτι θὰ ἦτο καὶ τόσον φιλάργυρος!

Ἡ κ. Π. ἔκπληκτος. — Ὁ σύζυγός μου φιλάργυρος;

Ὁ κ. Κ. καμμύων ἐμφαντικῶς τοὺς ὀφθαλμούς. — Μάλιστα.

Ἡ κ. Π. — Ἀλλ' ἂν εἶνε ἄνθρωπος σπάταλος, αὐτὸς εἶνε κατ' ἐξοχήν.

Ὁ κ. Κ. σχηματίζων τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εὐάρεστον. — Ἐννοῶ φιλάργυρος ὑπὸ ἄλλην σημασίαν.

Ἡ κ. Π. — Πῶς, ὑπάρχουσι πολλαὶ τῆς λέξεως αὐτῆς σημασίαι;

Ὁ κ. Κ. ἐπιτείνων τὸν εὐάρεστον σχηματισμὸν τοῦ προσώπου αὐτοῦ. — Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔχῃ θησαυρὸν... καὶ τὸν φυλάττῃ μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του:...

Ἡ κ. Π. γελῶσα. — Ἀ, ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι θὰ καταλήξετε αὐτοῦ....

Ὁ κ. Κ. ἐνθουσιωδῶς ἐρωτώχαυνον ἐξακοντίζων βλέμμα. — Θησαυρὸν ἀνεκτίμητον ὑφ' ὅλας τὰς ἐποψεις...

Ἡ κ. Π. διακόπτουσα αὐτόν. — Καλὲ σεῖς εἶσθε ἐπικίνδυνος, κύριε Καχριμάνη.

Ὁ κ. Κ. μυστηριωδῶς. — Εἶμαι ὁ ἀσφαλέστατος τῶν ἀνθρώπων, κυρία μου.... Μὲ κυττάζετε ἀμφιβάλλουσα...

Ἡ κ. Π. — Ὄχι, ἀλλά....

Ὁ κ. Κ. — Λέγετε... διατί δὲν συμπληροῦτε τὴν φράσιν σας;... Τί ἐσκέφθητε καὶ σᾶς ἀνεχαίτισεν;... Ἂν ἔχω καὶ κἀνὲν προτέρημα, εἶνε ἡ ἄκρα ἐχεμύθειά μου.... Ἐξακολουθεῖτε νὰ μὲ κυττάζετε μὲ πολὺ περίεργον τρόπον...

Ἡ κ. Π. — Δηλαδή....

Ὁ κ. Κ. ζωηρῶς. — Ἐννοεῖτε κάλλιστα ὅτι δὲν παραπονοῦμαι, διότι, ὅπως καὶ ἂν μὲ κυττάζετε, θὰ μοῦ εἶνε πάντοτε πολὺ εὐχάριστον.... καὶ σᾶς παρακαλῶ μάλιστα νὰ ἐξακολουθήσετε, διότι, ὅσον μὲ κυττάζετε, τόσον περισσότερον μ' εὐχαριστεῖτε, καὶ....

Ἡ κ. Π. διακόπτουσα αὐτόν. — Ἔτσι τὰ λέγετε εἰς ὅλας τὰς κυρίας;

Ὁ κ. Κ. — Ποίας κυρίας;

Ἡ κ. Π. μειδιῶσα. — Αὐτάς.... ποῦ σᾶς φορτόνει ὁ κόσμος.... 'ς τὴ ράχι σας....

Ὁ κ. Κ. κατά τι πεπτωκώς. — Ἄ, ἔχομεν καὶ κακίας....

Ἡ κ. Π.... — Μᾶ σεῖς τὸ εἴπατε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ κ. Κ. ὑπονεύων διὰ σπασμωδικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς. — Πολὺ καλά.

Ἡ κ. Π. — Ἐκτὸς ἐὰν ἐγὼ παρήκουσα...

Ὁ κ. Κ. — Πρέπει νὰ σᾶς ἐκδικηθῶ δι' αὐτὰ ποῦ μοῦ λέγετε.... ἀλλ' εἶσθε τόσον ὡραία....

Ἡ κ. Π. γελῶσα. — Ἄ, ἄ !

Ὁ κ, Κ. — Ἔχετε τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν εἶσθε;

Ἡ κ. Π. — Μὲ περιπαίζετε, κύριε Καχριμάνη.

Ὁ κ. Κ.—Νὰ σᾶς περιπαίξω, κυρία μου;

Ἡ κ. Π. — Δὲν τὸ εἴπατε λοιπὸν ἀστειευόμενος πρωτήτερα:

Ὁ κ. Κ. — Τί λέγετε, κυρία μου; ἀστειευόμενος; . . . ἀλλ' ἂν εἶνε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πιστεύω ὅπως καὶ τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε αὐτό.

Ἡ κ. Π. μειδιῶσα. — Τὸ ζήτημα εἶνε ἂν πιστεύετε τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ κ. Κ. ἐνθουσιωδῶς. — Περισσότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ εὐαγγελιστοῦ !

Ἡ κ. Π. γελῶσα. — Ἔ, τότε εἶνε λάσπη ἡ δουλειά μας!

Ο κ. Κ. ἔκπληκτος. — Δὲν σᾶς ὑπέθετα ὀπαδὸν τοῦ Πυρρωνισμοῦ.

Ἡ κ. Π. — Καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν εἶμαι ... ἀλλ' ὅταν μοῦ λέγετε αὐτὰ τὰ πράγματα μὲ τόσην ἀφέλειαν, πρέπει νὰ μὲ θεωρῆτε πολὺ ἁπλῆν, διὰ νὰ δώσω πίστιν εἰς τοὺς λόγους σας.

Ὁ κ. Κ. — Δὲν εὑρέθη λοιπὸν κανεὶς νὰ σᾶς εἰπῇ ὅτι εἶσθε πλάσμα;

Ἡ κ. Π. — Ἐγώ ; πλάσμα ; Ὀνειρεύεσθε, κύριε Καχριμάνη.

Ὁ κ. Κ. ἐνθουσιωδῶς. — Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ παραδεχθῶ ὅτι αὐτὰ τὰ μάτια σας, τὰ ὁποῖα ἔχουν τόσην ἔκφρασιν, αὐτὰ τὰ χείλη σας, τὰ ὁποῖα. . . .

Ἡ κ. Π. διακόπτουσα αὐτόν. — Προσέξατε, διότι κατεβαίνετε . . . .

Ὁ κ. Κ. — Βεβαίως, κυρία μου, κατεβαίνω . . . .

Ἡ κ. Π. — Καὶ ὅταν φθάσετε εἰς τὸ πηγοῦνί μου, θὰ εὑρεθῆτε πολὺ στενοχωρημένος.

Ὁ κ. Κ. — Διατί ;

Ἡ κ. Π. — Διότι εἶνε πολὺ σουβλερόν.

Ὁ κ. Κ. — Αἴ, ἀλλ' ἂν ἔχῃ χάριν τὸ πρόσωπόν σας, ἕνεκεν αὐτοῦ ἴσα ἴσα τὴν ἔχει . . . Αὐτὸ τὸ ὀλίγον σουβλερόν . . .

Ἡ κ. Μ. — Δυστυχῶς δὲν εἶνε ὀλίγον, εἶνε πολύ.

Ὁ κ. Κ. — Σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου, ὅτι εἶνε ὀλίγον.

Ἡ κ. Π. — Εἶνε πολύ, σᾶς λέγω.

Ὁ κ. Κ. φέρων κύκλῳ τὰ βλέμματα. — Κυττάξατε ὅλας τὰς κυρίας . . . δὲν παρατηρεῖτε τὴν δυσαναλογίαν, ἡ ὁποία ὑπάρχει. . .

Ἡ κ. Π. — Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρατηρῶ εἶνε ὅτι ἀνακαλύπτετε τὴν Ἀμερικήν.

Ὁ κ. Κ. — Πῶς ;

Ἡ Π. — Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν παρετήρησε ποτὲ κάνείς.

Ὁ. Κ. — Εἶνε δυνατόν ;

Ἡ κ. Π.—Εἶσθε ὁ πρῶτος, ὅστις τὰ βλέπετε.

Ὁ κ. Κ. μετὰ ζέσεως. — Καὶ ὁ σύζυγός σας τί βλέπει λοιπόν ;

Ἡ. Π. ἐκκλίνουσα τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηροῦσα τὸν κ. Πιτούνην. — Ὁ σύζυγός μου ;... μὰ τώρα βλέπει τί τρώγει . . . διότι εἶνε καλοφαγᾶς.

Ὁ κ. Κ. ἰδίᾳ. — Ἔ, ἔ! ἔχομεν καὶ διφορούμενα . . . τὸ κρασάκι ἔκαμε τὴν ἐνέργειάν του . . . ἡ σκέψις μου ἦτο λαμπρά ! [τῇ κ. Πιτούνῃ κρατῶν βαύκαλιν] Ἄλλο ἕνα ποτηράκι ;

Ἡ κ. Π. ὠθοῦσα τὸ ποτήριόν αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Καχριμάνην. — Σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ. κ. Κ. πληρῶν οἶνου τὸ ποτήριον αὐτῆς.— Τί γεράκι !

Ἡ κ. Π. ἀφοῦ ἔπιεν. — Τί εἴπατε ;

Ὁ κ. Κ. πλήρης γλυκύτητος. — Ἐθαύμαζα τὸ χέρι σας.

Ἡ κ. Π. — Ἔχω δύο. [Δεικνύουσα τῷ κ. Καχριμάνη καὶ τὴν ἄλλην χεῖρα]. Εἴδατε καὶ τὸ ἄλλο ;

Ὁ κ. Κ. παρατηρήσας ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας. — Προτιμῶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶνε κοντά μου.

Ἡ κ. Π. — Διατί ; ἔχει τίποτε ἰδιαίτερον ;

Ὁ κ. Κ. — Ἔχει μίαν ἐλήτσα πλησίον τοῦ μικροῦ δακτύλου.

Ἡ κ. Π. — Καὶ μὲ τοῦτο ;

Ὁ κ. Κ. ἰδίᾳ. — Ἐμπρὸς . . . εἶνε ὥρα νὰ ἐπιταχύνω τὴν ἔφοδον . . . τὸ κρασὶ τὴν ἔχει ζαλίσει ὀλίγον . . .

Ἡ κ. Π. — Κατὰ τί λοιπὸν εἶνε προτιμώτερον τοῦ ἄλλου ;

Ὁ κ. Κ. — Ὅταν αὐτὴ ἡ ἐλήτσα εἶνε ἐδῶ, πλησίον αὐτοῦ τοῦ δακτύλου, θὰ εἰπῇ ὅτι ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βραχίονος....

Ἡ κ. Π. ἀφελῶς. — Ναί, ἔχω καὶ ἐκεῖ μίαν . . .

Ὁ κ. Κ. μυστηριῶδες λαμβάνων ὕφος, ταπεινῶν τὴν φωνὴν καὶ κλίνων πρὸς τὴν κ. Πιτούνη. — Ἅμα ἔχετε καὶ αὐτήν, βεβαίως ἔχετε καὶ μίαν ἄλλην . . .

Ἡ κ. Π. φέρουσα τὸ μάκτρον πρὸ τοῦ στόματος ὅπως ἀποκρύψῃ τὸν γέλωτά της. — Σιωπήσατε, κύριε Καχριμάνη . . .

Ὁ κ. Κ. — Μεταξύ . . .

Ἡ κ. Π. — Σιωπήσατε σᾶς λέγω . . .

Ὁ κ. Κ. θριαμβευτικῶς. — Τὴν ἡύρα ποῦ εἶνε ;

Ἡ κ. Π. ἀπομάσσουσα τὰ ὄμματα διὰ τοῦ μανδηλίου αὐτῆς. — Ἄ, ἐγέλασα μὲ τὴν καρδιά μου !

Ὁ κ. Κ. — Καὶ ἂν θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἄλλας λεπτομερείας . . .

Ἡ κ. Π. — Ὄχι, ὄχι . . . πῶς μ' ἐζάλισεν αὐτὸ τὸ κρασί.

Ὁ κ. Κ. κλίνων τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὰς χεῖρας θέτων ἐντὸς τῶν θυλακίων τοῦ γελεκίου αὐτοῦ.—Αὐτὰ, βλέπετε, ἀκολουθοῦσι μαθηματικόν τινα νόμον ὅπως καὶ οἱ πλανῆται. Ἅμα γνωρίζετε τὸν ἕνα, τοὺς ἄλλους τοὺς εὑρίσκετε μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν. Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ καθορίσω δι' ἀκριβοῦς ὑπολογισμοῦ ὅλους τοὺς πλανήτας σας.

Ἡ κ. Π.—Εἶχον δίκαιον νὰ λέγω ὅτι εἶσθε ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος.

Ὁ κ. Κ.—Καὶ βάζω στοίχημα ὅτι ὁ σύζυγος δὲν παρετήρησε τίποτε ἀκόμη.

Ἡ κ. Π.—Δὲν τὸν ἠρώτησά ποτε.

Ὁ κ. Κ.—Νὰ δὲ ἡ ὥρα ! ... Εἰς αὐτὰ δὲν περιμένει κάνεὶς ἐρώτησιν: τὰ βλέπει καὶ ἀναφέρει εὐπειθῶς . . . ἢ κάμνει καὶ καλλίτερον ἀκόμη . . . τὰ φιλεῖ . . .

Ἡ κ. Π. περίφοβος.—Κύριε Καχριμάνη, τί λέγετε ;

Ὁ κ. Κ. στένων.—Ἄ, κυρία μου, δυστυχῶς τὸ λέγω μόνον, διότι ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε . . .

Ἡ κ. Π. σοβαρῶς.—Ἄ, θὰμὲ κάμετε νὰ θυμώσω.

Ὁ κ. Κ. ἰδίᾳ γελῶν.—Τοὺς ξεύρω ἐγὼ αὐτοὺς τοὺς θυμούς ! . . . Δὲν μὲ βλέπει ὅμως ἐκεῖνος ὁ βλαξ ὁ Χαριστόπουλος !... (πληρῶν οἶνου τὸ ποτήριον τῆς κ. Πιτούνη.)— Ἀκόμη ἕνα ;

Ἡ κ. Π.— Ὄχι, διότι ἤρχισα νὰ βλέπω τὰ ποτήρια νὰ χορεύουν.

Ὁ κ. Κ.— Πρὸς χάριν μου θὰ τὸ πίετε.

Ἡ κ. Π.— Ἀδύνατον.

Ὁ Κ.— Καὶ εἰς ὑγείαν μου μάλιστα.

Ἡ κ. Π.— Δὲν μὲ περιπαίζετε ;

Ὁ κ. Κ. ἐνθέρμως.— Λοιπόν, ἂν σᾶς εἴπω ὅτι σᾶς ἀγαπῶ . . . .

Ἡ κ. Π.— Ἐντρομος.— Πρὸς Θεοῦ ! . . . σιωπήσατε, νὰ μὴ σᾶς ἀκούσῃ κάνεὶς ! . . .

Ὁ κ. Κ. — Τίς θέλετε ν' ἀκούσῃ ; ἔπειτα σᾶς τὸ λέγω τόσον σιγά.... Ὦ, εἰπέτε μου ὅτι δὲν ἀποκρούετε τὸν ἔρωτά μου....

Ἡ κ. Π. — Κύριε Καχριμάνη....

Ὁ κ. Κ. — Μείνατε ὀλίγας ἡμέρας ἐδῶ...

Ἡ κ. Π. — Αὐτὸ θέλει καὶ ὁ σύζυγός μου.

Ὁ κ. Κ. — Ἕνας λόγος περισσότερον διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσετε.

Ἡ κ. Π. — Νομίζετε ;

Ὁ κ. Κ. — Δέκα ἡμέρας μόνον, δὲν σᾶς ζητῶ πολλάς.... θὰ μείνετε ;

Ἡ κ. Π. ἧς ἡ κεφαλὴ δονεῖται ἐλαφρῶς ἐκ τοῦ οἴνου. — Δέκα ἡμέρας ;.... δὲν ζητεῖτε πολλάς....

Ὁ κ. Κ. περιχαρής. — Λοιπὸν νὰ ἐλπίσω;

Ἡ κ. Π. γελῶσα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ πολλῆς χάριτος καμμύουσα. — Βλέπομεν....

Ἡ οἰκοδέσποινα ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ συγχρόνως ἠγέρθησαν πάντες οἱ προσκεκλημένοι ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ κυρία Πιτούνη, τὸν βραχίονα τοῦ παρ' αὐτῇ καθημένου κυρίου λαβοῦσα, ἠκολούθησε τοὺς ἄλλους καὶ ὁ κ. Καχριμάνης ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς εὐτυχίας φερόμενος εὑρέθη μετ' οὐ πολὺ ἐντὸς τοῦ φυτῶνος, ἀναμένων μετά τινων ἄλλων κυρίων τὴν ἔλευσιν τοῦ καφέ.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πολιτικὴ συζήτησις ἦτο τὸ κύριον θέμα τῆς ὁμιλίας τῶν ἐν τῷ φυτῶνι κυρίων, ἀλλ' ὁ κ. Καχριμάνης κατώρθωσε λίαν ἐντέχνως ν' ἀποσπάσῃ τὸν κ. Πιτούνην καὶ καθήσας μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινος θρανίου μακρὰν τῶν ἄλλων ἤρξατο νὰ ἐξαίρῃ τὰς καλλονὰς τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ διαβεβαιοῖ αὐτὸν περὶ τῆς ἐπιδόσεως τῶν κατοίκων εἰς τὴν μουσικήν. Προσήνεγκεν αὐτῷ εὐγενῶς σιγάρον τῆς Ἀβάνας, ὅπερ ὁ κ. Πιτούνης εὗρε σπάνιον, καὶ ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησε πολὺ περιστρεφομένη πάντοτε εἰς τὴν πρόθεσιν τοῦ κ. Πιτούνη τῆς ἐπί τινας ἡμέρας διαμονῆς αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις.

Καὶ ὁ κ. Καχριμάνης ὑπεμειδία μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας, ὁσάκις ἤκουε τὸν κ. Πιτούνην ἐκφράζοντα τοὺς φόβους αὐτοῦ μὴ τυχὸν ἡ σύζυγός σας δὲν θελήσῃ νὰ μείνῃ δέκα τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ κ. Καχριμάνης, ὡς ἂν ἦτο βέβαιος ὅτι τὴν χάριν ταύτην δὲν ἤθελεν αὕτη ἀρνηθῆ αὐτῷ, ἀγαθὴ οὖσα σύζυγος, ἐσχεδίαζεν ἐκδρομάς, καὶ καθώριζε διασκεδάσεις, καὶ προεμελέτα μουσικὰς ἑσπερίδας.... διότι τὸ τῆς μουσικῆς ζήτημα ἐθεώρει ἀπαραίτητον ὁ κ. Καχριμάνης.

Εἶχον καπνίσει τὸ σιγάρον αὐτῶν καὶ προητοιμάζοντο νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε παρὰ τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ κυρία Πιτούνη, ὡραία, χαρίεσσα, κλονιζομένη ὀλίγον καὶ μειδιῶσα πολύ. Ἡ κ. Πιτούνη περιήγαγε τὸ βλέμμα ἐντὸς τοῦ φυτῶνος, ὡσεὶ ἀναζητοῦσά τινα, εἶδε τὸν σύζυγόν της καὶ διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς προσεκάλεσεν αὐτόν. Ὁ κ. Πιτούνης ἠγέρθη καὶ ζητήσας συγγνώμην παρὰ τοῦ κ. Καχριμάνη ἔσπευσε πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ.

Ὁ κ. Καχριμάνης δὲν ἐθεώρησε καλὸν νὰ πλησιάσῃ τὴν κ. Πιτούνη, διότι, ἑπόμενος ταῖς ἰδέαις αὐτοῦ περὶ ἐχεμυθείας, ἔκρινε πρέπον νὰ δείξῃ μεγίστην ἀδιαφορίαν, ὅπως μὴ καὶ πόρρωθεν δώσῃ ἀφορμὴν νὰ ὑποπτεύσῃ τις ὅτι κατέχει τὴν εὐνοιαν αὐτῆς, ἀλλ' ἐφρόντισε μακρὰν βαίνων νὰ παρακολουθῇ ταύτην διὰ τοῦ μονυέλου, τρίβων κρυφίως τὰς χεῖρας καὶ περιλείχων τὰ χείλη ἐξ εὐδαιμονίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο εἰς τὸν διάδρομον, ἀπολέσας ἕνεκα τῆς πτώσεως τοῦ μονυέλου τὰ ἴχνη τῆς κ. Πιτούνη, ἐπλησίασεν αὐτὸν ἐκ τῶν ὀπισθεν ὁ κ. Χαριστόπουλος καὶ τὴν χεῖρα διὰ τοῦ βραχίονος ἐγείρων ἠκολούθησε τὸ βῆμά του.

Ὁ κ. Κ. στρεφόμενος. — Ποῦ ἦσο τόσην ὥραν, μπρὲ ἀδελφέ ;

Ὁ κ. Χ. μειδιῶν. — Ἤμην μὲ τὴν κυρίαν Πιτούνη.

Ὁ κ. Κ. βρενθυόμενος.—Ἔπρεπε νὰ ἔβλεπες εἰς τὸ τραπέζι....

Ὁ κ. Χ. — Σὲ εἶδα.

Ὁ κ. Κ. — Τί ὠφελεῖ ; δὲν ἤκουσες. Ἔπρεπε ν' ἀπούσῃς τί τῆς εἶπα καὶ τί μοῦ ἀπεκρίθη διὰ νὰ μὴ σοῦ μείνῃ πλέον οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία.

Ὁ κ. Χ.— Τὰ λόγια της δὲν εἶχον μεγάλην σημασίαν.

Ὁ κ. Κ. — Διατί ;

Ὁ κ. Χ.— Δὲν παρετήρησες ὅτι ἦτο ζαλισμένη !

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν.— Ἐγὼ τὴν ἐζάλισα.

Ὁ κ. Χ.— Ζαλισμένη ἀπὸ κρασί, ἐννοῶ.

Ὁ κ. Κ.— Αὐτὸ σοῦ λέγω κ. ἐγώ.

Ὁ κ. Κ.— Ἄ, μὲ συγχωρεῖς, ὑπέθετα ὅτι ἐννόεις τὴν συνομιλίαν σου.

Ὁ κ. Κ.— Εὐφυΐας θέλεις νὰ κάμῃς τώρα ;

Ὁ κ. Χ.— Λοιπὸν τῆς ἔδωσες καὶ ἤπιε ;

Ὁ κ. Κ.— Ἐννοεῖς ὅτι μὲ ὀλίγον κρασάκι διαθέτεις πάντοτε καλλίτερα τὴν γυναῖκα . . .

Ὁ κ. Χ. — Καὶ σὺ ἐζήτησας νὰ τὴν διαθέσῃς καλά . . .

Ὁ κ. Κ.— Τοῦτο μόνον σοῦ λέγω ὅτι, ἂν δὲν ἤμεθα ἐδῶ καὶ ἤμεθα εἰς καμμίαν ἐκδρομὴν . . . μ' ἐννοεῖς τί θέλω νὰ εἰπῶ . . . . ἀλλ' αὔριον τὰ πάντα θὰ εἶνε τελειωμένα.

Ὁ κ. Χ.— Πότε αὔριον ; τὸ πρωΐ πρωΐ ;

Ὁ κ. Κ.— Αὔριον, μεθαύριον . . .

Ὁ κ. Χ.— Ἀλλ' αὐτὴ φεύγει αὔριον.

Ὁ κ. Κ.— Θὰ μείνῃ δέκα ἡμέρας.

Ὁ κ. Χ.— Τί κάθεσαι καὶ λέγεις ;

Ὁ κ. Κ. σκαρδαμύσσων εὐδαιμόνως.—Μοῦ τὸ ὑπεσχέθη.

Ὁ κ. Χ.— Ἀλλὰ τώρα πρὸ μιᾶς στιγμῆς μὲ ἀπεχαιρέτισε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ μείνῃ μερικὰς ἡμέρας, ἀλλ' ὅτι μετήλλαξε σχέδιον καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ αὔριον τὸ πρωΐ εἰς τὸς πέντε.

Ὁ κ. Κ.— μὴ δεικνύων μὲν εἰσέτι ἐνθουσιασμόν, ἀλλ' ἐν ταραχῇ προφανῶς εὑρισκόμενος.— Τί παραμύθια εἶν' αὐτά ;

Ὁ κ. Χ.— Εἰς τὴν τιμήν μου, σοῦ λέγω.

Ὁ κ. Κ.— ἐμβρόντητος. Εἶνε δυνατόν ;

Ὁ κ. Χ. ὅστις, θραδέως βαδίζων μετὰ τοῦ κ. Καχριμάνη, ἔφθασεν εἰς μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ἡ θύρα τῆς ἐξόδου.— Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις . . . φεύγουν.

Ὁ κ. Κ.—ἐννεός. Ὦ !

Ὁ κ. Χ. — Καὶ τὸ κρασὶ ποῦ τῆς ἔδωσες κάμνει καλὰ τὴν ἐνέργειάν του.

Ὁ κ. Κ. ἀλλάσσων χρώματα. — Χαριστόπουλε ! . . .

Ὁ κ. Χ. — Ἂν ἦτο αὐτὸς ὁ σκοπός σου, νὰ τὴν διαθέσῃς καλὰ . . . τὴν διέθεσες περίφημα! Κύτταξε μὲ τί ἀγάπην κυττάζει τὸν ἄνδρα της τώρα ποῦ τῆς δίδει τὸ ἐπανωφόρι της . . .

Ὁ κ. Κ. κλονιζόμενος. — Κράτει με, μὴν πέσω . . .

Ὁ κ. Χ. μειδιῶν. — Αὐτὴ ὅμως ἔπεσε σχεδὸν ς' τὴν ἀγκαλιά του, πρὶν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον . . .

Ὁ κ. Κ. ἀπομάσσων τὸν ἱδρῶτα τοῦ μετώτου αὐτοῦ. — Καὶ ἦμην τόσον βέβαιος ! . . .

Ὁ κ. Χ. γελῶν.—Τώρα νὰ πᾷς καὶ σὺ νὰ κοιμηθῇς ... μόνος σου ὅμως . . . ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι . . . μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων πολλάκις παρεισδύει . . . ὁ σύζυγος !

Ὁ κ. Κ. ἐννεός. — Ὦ ! ... αὐτὴ ἡ παροιμία . . .

Ὁ κ. Χ. τύπτων φιλίως τὸν ὦμον αὐτοῦ. — Βλέπεις ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσον ἀρχαία ! . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως ὅλους τοὺς συναδέλφους δημοσιογράφους καὶ τοὺς συγγραφεῖς πάντας, διότι δὲν ἔλαχεν ἐπ' αὐτοὺς ὁ κλῆρος. Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἦτο ποσῶς παράδοξον νὰ χαιρετήσωμεν ἐξαίφνης ἕνα ἐξ ἡμῶν, τὸν κ.... ποῖον νὰ εἴπωμεν ; τὸν κ. Ἀσώπιον ἐπὶ παραδείγματι, ὡς ἐκλεχθέντα πρόεδρον τῆς ἀνεξαρτήτου δημοκρατίας τῆς Γουϊνέας ! Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα δὲν εἶνε καὶ τόσον πολὺ διαδεδομένα ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ταύτῃ ἄκρᾳ τῆς Γῆς, ἀλλὰ ὑπὸ οὐδεμίαν ἄλλην ἔποψιν ὑπερτερεῖ ὁ γάλλος συγγραφεὺς κ. Ἰούλιος Γκρὸς, ὅστις ἐξυπνήσας πρωΐαν τινὰ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐδέχθη, τρίβων ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς, τηλεγράφημα δι' οὗ ἠγγέλετο αὐτῷ ὅτι ἐξελέγη πρόεδρος τοῦ παραδόξου τούτου κράτους, μεθ' οὗ εἰς οὐδεμίαν τέως εὑρίσκετο σχέσιν ! Καὶ ὅμως ὁ κ. Γκρὸς ἐδέχθη τὴν προεδρείαν καὶ ἑτοιμάζεται ἤδη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πτωχὴν ἐν Παρισίοις οἰκίαν του, ἵνα σπεύσῃ παρὰ τοῖς νέοις ὑπηκόοις του . . . . μόλις δυνηθῇ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰς μυριάδας τῶν αἰτήσεων, αἵτινες καθ' ἑκάστην ὑποβάλλονται αὐτῷ ὑπὸ πολλῶν, ὧν ἄλλοι μὲν εὑρίσκουσι πολὺ στενὸν δι' αὐτοὺς τὸν ὁρίζοντα τῶν Παρισίων, ἄλλοι δὲ πιστεύουσιν ὅτι ἐν Γουϊνέᾳ θὰ εὕρωσι τὴν ἐπὶ τόσα ἔτη ματαίως διωκομένην τύχην των. Καὶ τίς ἡ Γουϊνέα αὕτη ; θαυμασία μᾶ τὴν ἀλήθειαν χώρα, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἄρχοντός της. Ἔχει πρωτεύουσαν τὴν Κουναγή, γείτονας καὶ κατοίκους Ἰνδοὺς, λευκοὺς καὶ μαύρους, κλῖμα εὐκραές, τοποθεσίας γραφικωτάτας, δένδρα κολοσσαῖα ! Ἔχει καὶ ὀλίγους πυρετοὺς, ὀλίγας τίγρεις ! καὶ πολλὰ..... μεταλλεῖα ! Θαυμασία χώρα τέλος, ἧς ἡ εὐτυχία εἶνε βεβαία, ἀφοῦ συνέταξεν ἤδη καὶ τὸ νέον της σύνταγμα ὁ κ. Ἰούλιος Γκρὸς, τοῦ ὁποίου τὴν τύχην πόσοι καὶ πόσοι δὲν θὰ ζηλεύσωσιν !

Δὲν λυπούμεθα ὅμως ποσῶς ὅτι ὁ κλῆρος ἔπεσεν εἰς ξένον λόγιον. Εἶνε τόσον ὀλίγοι οἱ ἰδικοί μας! Καὶ ἂν μάλιστα ἀνεδείκνυτο ὁ κ. Ἀσώπιος, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ἀναφέρωμεν, ποῖος τότε θὰ ἐξέδιδε τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον, οὗτινος ὁ ἀγγελλόμενος τόμος ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ πολλὰς . . . γκυινέας!

×

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Ἀκαδημίας «τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας» ὁ περιφανὴς ἐν Παρισίοις φιλολόγος Henri Weil ὁ γνωστὸς διὰ τὰς πολυτιμοτάτας ἐκδόσεις τοῦ Αἰσχύλου, Εὐριπίδου καὶ Δημοσθένους καὶ διὰ τόσα ἄλλα ἀξιόλογα ἔργα του ἀνέγνωσε μελέτην τινὰ περὶ τῶν ἐν τοῖς τοῦ Αἰσχύλου δράμασιν ὑπαρχόντων ἰχνῶν τῶν διασκευάσεων τῶν δραμάτων τούτων. Ὅτι τὰ ἴχνη ταῦτα εἶνε πάνυ δυσκπόδεικτα, καθίσταται εὐνόητον ἐκ τούτου, ὅτι τὰς τραγῳδίας τοῦ Αἰσχύλου διεχειρίζοντο καὶ διεσκεύαζον ποιηταὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἑπομένως οἰκείως διακείμενοι πρὸ τὸ ὕφος καὶ τὴν μέθοδον τοῦ ποιητοῦ, διότι ὁ κ. Weil ὑπὸ τοιαύτην ἐξετάζων ἔποψιν τὴν Ὀρέστειαν καὶ τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας δόρμανα χωρία εὗρεν ἐν ταῖς Εὐμενίσι καὶ τὸ τέλος τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἅτινα δύνανται ν' ἀποδοθῶσιν εἰς διασκευαστήν.

Ζηλεύομεν τοὺς ξένους ἄνευ αὐτῶν πόσα ἑλληνικὰ θὰ ἠγνοοῦμεν !

×

Καὶ μία ἔτι ἀνακάλυψις. Ἡ Σκοτογραφία, διότι οὕτω τὴν ἐκάλεσαν. Ὁ καθηγητὴς κ. Βογὶλ ἀνεκοίνωσε πρό τινος τῇ ἐν Βερολίνῳ ἑταιρείᾳ τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὅτι διὰ τῆς νέας ταύτης μεθόδου θὰ ἐπιτυγχάνηται ἡ ἀκριβεστάτη φωτογράφησις καὶ εἰς τὰ σκοτεινότατα μέρη, ὑπόγεια, κατακόμβας κλπ. Οἱ ἐφευρεταὶ παρασκευάζουσι μίγμα ἰωγνησίας, χλωριχῆς ποτάσσης μετά τινων ἄλλων οὐσιῶν, ὅπερ, φλεγόμενον, παράγει τοιαύτην ἀκαριαίαν λάμψιν, ὥστε ἐπιτρέπει τὴν φωτογράφησιν. Ἡ λάμψις διαρκεῖ 1)40 τοῦ δευτερολέπτου. Ὅλα τέλος καλὰ καὶ ἄξια, ἀλλά, ἀφοῦ τὸ φῶς εἶνε τὸ μέσον, διατί σκοτογραφία;

×

Μετὰ τόσον πάταγον, ὅστις ἠγέρθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πρώτου τῶν Ρώσων δημοσιογράφων τοῦ μεγάλου Κατκώφ, θὰ εἶνε περίεργος βεβαίως ὁ ἑλληνικὸς κόσμος νὰ μάθῃ τίς ὁ διαδεχθησόμενος αὐτὸν ἐν τῷ θρόνῳ, ὃν διὰ τῆς γραφίδος του καὶ μόνης ἀνήγειρε παρὰ τὸν αὐτοκρατορικὸν τῆς Ρωσίας θρόνον. Ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν ἰδίᾳ ἐνδιαφέρει πᾶν σχετικὸν πρὸς τὰ μέσα τῆς καλλιεργείας τῶν παῃσλαβιστικῶν πόθων, ὧν ἰθύντωρ ἐπὶ μακρὰ ἔτη διετέλεσεν ὁ Κατκώφ. Κατ' ἀρχὰς ἐπιστεύθη ὅτι ἡ Ἐφημερὶς τῆς Μόσχας, τὸ βῆμα τοῦτο ἀφ' οὗ ἐμάχετο ὁ ἀποθανὼν, θὰ ἐχήρευεν ἤδη. Ἀλλά, ὡς ἀγγέλλεται, ἀνὴρ οὗ τὸ ὄνομα ἀντηχεῖ εὐφροσύνως εἰς πᾶσαν ρωσικὴν ἢ μᾶλλον Σλαβικὴν καρδίαν, ἡ δὲ εἰκὼν, ὡς ἀγιογραφία σεβαστή, ἀνήρτηται πανταχοῦ ἐν Ρωσίᾳ, ὁ Τσερνάγιεφ ὁ κατακτητὴς τοῦ Τουρκεστὰν, ὁ ἱπποτικὸς ὑπέρασπιστὴς τῶν Σέρβων, ὁ φίλος τοῦ Σκόβελεφ, ἡ προσωποποίησις τοῦ Πανσλαβισμοῦ

τέλος ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος τοῦ Κατκώφ. Τὴν ἄνδρα τοῦ καλάμου διαδέχεται οὗτος ὁ ἀνὴρ τοῦ ξίφους.

Πόσον θαυμάζομεν τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ἰδεῶν, ἡμεῖς, οἵτινες ἔχομεν μίαν, ἀλλά.. κατήντησε νὰ τὴν κρύπτωμεν ἐξ ἐντροπῆς! Καὶ πόσον ζηλεύομεν τοὺς μεγάλους τούτους πολεμιστάς, ὅσῳ καὶ ἂν στρέφωσι τὰ ξίφη των ἐναντίον ἡμῶν.

×

Ὁ ἥλιος εἶνε καὶ οὗτος, πρὸ πάντων οὗτος, ἀπαραίτητος φίλος καὶ σύντροφος. Μίαν ἡμέραν νὰ μὴ τὸν ἴδωμεν, θλιβόμεθα ἐγκαρδίως

«Ἡ Γῆ τὸν Ἥλιο ἀγαπᾷ...»

ὅπως ἐψάλλεν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ τρυφερὸς καὶ εὐελπὶς ποιητής. Προχθὲς ἀκόμη δι' ὀλιγόλεπτον ἔκλειψίν του κατετάραχθη ὁ κόσμος. Καί... τοῦτο ἴσως εἶνε ἡ αἰτία, δι' ἣν τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Meudon ἀπεφάσισεν, εἰργάσθη καὶ κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν φωτογραφίαν του. Ὁ κ. Jausseu ἀνήγγειλε πρό τινων ἡμερῶν τῇ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν, ὅτι ἐν τῷ ἀστεροσκοπείῳ τούτῳ τόσον ἐτελειοποιήθησαν τὰ φωτογραφικὰ μηχανήματα, ὥστε αἱ τελευταῖαι εἰκόνες τοῦ Ἡλίου εἶνε τί ἐξαίσιον. Τὸ κέντρον καὶ πᾶν μέρος τοῦ δίσκου του, φωτεινὸν ἢ σκιῶδες, ἀναπαρήχθησαν πιστότατα. «Μόνο ποῦ δὲν μιλεῖ ἢ μᾶλλον ποῦ δὲν καίει!» Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς ὠφελείας, ἃς θὰ παράσχῃ τῇ ἀστρονομίᾳ ἡ τελειοποίησις αὕτη, ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν Γῆν, ἥτις τὸν παρακαλεῖ

«Μιὰ νύκτα, μία μοναχὴ κι' ἐμένα νὰ χαρίσης»,

καὶ τῇ συνιστῶμεν νὰ τῷ ζητήσῃ τοὐλάχιστον τὴν φωτογραφίαν του! Τοῦτ' αὐτὸ συνιστῶμεν καὶ εἰς πάντας τοὺς.. σταφιδοκτήμονας. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔχοντες τὴν φωτογραφίαν τοῦ Ἡλίου, θὰ δύνανται διὰ ταύτης ν' ἀποξηραίνωσι τὰς σταφυλὰς ταχύτερον ἢ .... δι' ὅλων τῶν περὶ ἀποξηράνσεως μεθόδων!

×

Συνελήφθη ποτὲ ὁ μέγας Σερβαντὲς ὑπὸ πειρατῶν καὶ ἀπήχθη εἰς Ἀλγέριον. Ἐκεῖ δὲ, θελήσας νὰ διεφύγῃ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἐκρύβη εἰς ἀπομεμονωμένον σπήλαιον. «Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ βράχου, ὅπερ διεφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ μεγάλου συγγραφέως!» Οὕτω λέγουσιν οἱ Ἱσπανοὶ συντοπῖταί του, ὧν οὐδεὶς ὁ μὴ ἀναγνώσας δὶς ἢ τρὶς τοὐλάχιστον τὸν Δὸν Κιχώτην. Καὶ πέμπουσιν ἐκ Μαδρίτης νῦν πλᾶκα ἐπιμνημόσυνον, ἥτις, ἀναρτωμένη μετὰ μεγάλης πομπῆς ἄνωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, θὰ ἐνθυμίζῃ εἰς πάντα διαβάτην ὅτι «Ἐδῶ κατέφυγεν ὁ Σερβαντὲς, ἵνα σωθῇ ἀπὸ τοὺς πειρατάς. Τὸ σπήλαιον τοῦτο ἐφύλαξε τὴν ζωήν του· ἀποκαλύφθητι, ὦ διαβάτα!»

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ

ΠΕΠΟΝΕΣ

Ἤδη, ὅτε αἱ ἀγοραὶ βρίθουσι τῶν ὡραιοτέρων ὀπωρῶν καὶ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιάγονται γραφικῶς προβάλλοντες ἐκ τῶν κοφίνων οἱ δροσερώτεροι τοῦ θέρους ἀντιπρόσωποι, αἱ μαργαρώδεις σταφυλαί, τὰ μελίρρυτα σῦκα, τὰ ὡς παρειαὶ κόρης ροδάκινα καὶ οἱ εὐώδεις πέπονες, ὧν ποσότητας ἀξιοσεβάστους καταβροχθίζουσι πάντες καὶ πᾶσαι, οἱ μὴ ἀρκούμενοι εἰς ... πνευματικὰς μόνον τροφάς, συνοπτικὴν τῶν ὀπωρῶν ἐπιθεώρησις βεβαίως δὲν θὰ φανῇ ἄκαιρος εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς *Ἑβδομάδος*, οἵτινες θὰ φρονῶσι βεβαίως ὅτι δὲν εἶνε περιττὸν ἡ γνῶσις ὑγιεινῶν τινων παραγγελμάτων, ἀφορώντων εἰς τὴν περὶ τὰς ὀπώρας διαιταν. Δι' ὀλίγων ἐξητάσαμεν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ τὰ σῦκα. Ἤδη ἐπὶ τῆς τραπέζης οἱ πέπονες.

Αἱ κακαὶ γλῶσσαι διαδίδουσιν ὅτι οἱ πέπονες ὁμοιάζουσι τοὺς φίλους καὶ ὅτι πρέπει νὰ δοκιμάσῃ τις τεσσαράκοντα τοὐλάχιστον, ὅπως εὕρῃ *ἕνα* καλόν. Ἕτερον γνωμικὸν, ἥκιστα ἀβρόφρον πρὸς τὸ ὡραῖον φῦλον, λέγει ἐξ ἑτέρου, ὅτι τόσον δυσχερὴς εἶνε νὰ γνωρίσῃ τις αὐτούς, ὅσον τὰς.. γυναῖκας. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι.. ἐπίσης δύσκολος ἀποβαίνει ἡ ἐκτίμησις τῆς ποιότητος ἀμφοτέρων ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν γνωρισμάτων. Τὸ χρῶμα... τῶν πεπόνων — διότι περὶ αὐτῶν μόνον πρόκειται — δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε πράσινον, οὔτε κίτρινον λίαν· ἐὰν συμβαίνῃ τὸ πρῶτον, δὲν εἶνε ἀρκούντως ὥριμοι· ἐὰν τὸ δεύτερον, εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον ὥριμοι καὶ ἄνοστοι. Ἐὰν εἶνε ἐλαφροὶ εἶνε κενοὶ καὶ ἄχυμοι, ἐὰν δὲ βαρεῖς καὶ δὲν ἀπηχοῦσι κρουόμενοι, τότε παρέχουσι καλὰς ἐλπίδας. Ἕτεροι γνῶσται προσθέτουσιν, ὅτι ὁ καλὸς πέπων ὀφείλει κατὰ καθῆκον ν' ἀναπέμπῃ εὐάρεστον ὀσμήν, νὰ ἔχῃ τὴν κέρκον πρασίνην, πιεζόμενος δὲ διὰ τῶν δακτύλων νὰ μὴ διατηρῇ τοὺς τύπους αὐτῶν ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ. Εἰς τὸν χρωματισμὸν δὲν ἀποδίδουσι μεγάλην σημασίαν.

Καθ' ὅσον προβαίνει ἡ ὡρίμασις, αὐξάνεται καὶ καθίσταται ἡδύτατον τοῦ πέπονος τὸ ἄρωμα· ἀλλὰ εἶνε ἐνίοτε τόσον ἰσχυρὸν, ὥστε προξενεῖ ἐνοχλήσεις, ναυτίαν καὶ λιποθυμίας· ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες, ὁσάκις ἠσθάνοντο τὴν ὀσμὴν τοῦ πέπονος, ὑπέκειντο εἰς τοιαύτας παθήσεις. Τὸ ὕδαρὸν καὶ δροσερὸν τοῦτο ὀπωρικὸν δροσίζει καὶ καταστέλλει τὴν δίψαν. Ὅσῳ ὁ καύσων εἶνε μείζων, τοσούτῳ μᾶλλον καὶ ὁ πέπων συντελεῖ εἰς τὴν ὑγίειαν. Ἐν τοσούτῳ συνετώτατον εἶνε νὰ τρώγῃ τις αὐτὸν μὲ ἐγκράτειαν. Ὠφέλιμος δ' ἰδίως ὁ πέπων εἰς τοὺς ἰκτερικούς.

Ἐπιτρέπεται ἄρά γε νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν μαρτυρίαν ἐγκρίτου συγγραφέως, ὅτι οἱ πέπονες ἐφόνευσαν... τέσσαρας, ἀρ. 4, Αὐτοκράτορας, ὅτι ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Β' ἀπεβίωσεν ἐκ δυσπεψίας προξενηθείσης ὑπὸ πεπόνων καὶ ὅτι Κλήμης ὁ VII ἤσθιε λαιμάργως ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας του, ἐξ οὗ καὶ ἀπέθανεν; Ὁ Ρουζεμόντ, ὁ συγγραφεὺς ὁ τοσοῦτον περιώνυμος ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Παλινορθώσεως, ἐστοιχημάτισέ ποτε ὅτι ἠδύνατο νὰ φάγῃ μόνος ὁλόκληρον πέπονα πρώτου μεγέθους. Καὶ ἐκέρδισε μὲν τὸ στοίχημα, ἀλλ' ἀπεβίωσε μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Γενναῖαι νῦν τὸ ἐρώτημα: ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ πέπων; Ὁ Σίμων Παῦλος ἀναφέρει ὅτι εἰς τῶν ἰατρῶν τῆς ἐποχῆς του ἐθεώρει τὰ ὀπὸ τῆς ἀκρατείας ἐκ τῶν πεπόνων ἐπισυμβαίνοντα δυστυχήματα τοσοῦτον βαρέα, ὥστε ἐγείρας οἶκον ἰδίᾳ δαπάνῃ ἐπέγραψε χρυσοῖς γράμμασιν ἄνωθεν τῆς θύρας δίστιχον, δηλοῦν ὅτι ὁ «μὴ τρώγων πέπονας καὶ χειμωνικὰ κατώρθωσε νὰ ἐγείρῃ οἰκίαν.»*

Ἄξιος προσοχῆς εἶνε ἀλλαχοῦ καὶ ὁ παρ' ἡμῖν ἀπορριπτόμενος φλοιός· οἱ ζαχαροπλάσται παρασκευάζουσιν ὡραῖα ἐξ αὐτοῦ γλυκύσματα, εἰς ἃ δίδουσι τὴν γεῦσιν τοῦ ἀπίου ἢ τοῦ κίτρου κατὰ βούλησιν, οἱ δὲ σπόροι αὐτοῦ, εἴτε ἁλισμένοι ἢ πεφρυγμένοι, εἴτε ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει, χρησιμεύουσιν ὡς τρωγάλιον εὐάρεστον εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ἐργασίαν καὶ ζητοῦντας νὰ ἀπεράσῃ ἡ ὥραν, ἐφ' ᾧ καὶ passa tempo πολλαχοῦ καλοῦνται. Τὸ σαρκῶδες τοῦ πέπονος χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ παρασκευάζηται διὰ σακχάρεως, κιναμμώμου καὶ μοσχοκαρύου κομπόστα, ἡνπλεῖστοι εὑρίσκουσιν ἰδίστην τὴν γεῦσιν. Ἐν τῷ σαρκώδει μέρει ἐδρεύει κυρίως τὸ χαρακτηρίζον τὸν πέπονα ἄρωμα, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐκ μεγάλης ποσότητος γλοιάρας ὕλης καὶ ῥητινώδους τινὸς οὐσίας ἐνυπαρχούσης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐν ἀπάσαις ταῖς κολοκυνθοειδέσιν ὀπώραις· πιθανὸν ἐν τῇ ῥητινώδει ταύτῃ οὐσίᾳ νὰ ἐγκρύπτηται ἡ λαπακτικὴ τοῦ πέπονος ἰδιότης.

Χρῆσιν δὲ τοῦ πέπονος ὡς μέσου θεραπευτικοῦ ποιοῦσιν ἐν ἁπάσαις ταῖς περιπτώσεσιν ἐν αἷς ἀνάγκη νὰ καταστελῇ ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ στήθους καὶ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων. Ὁ Βορέλλι ἰσχυρίζεται ὅτι ἐθεράπευσε φθισικοὺς διὰ τακτικῆς χρήσεως, ὁ δὲ Μούραι ὅτι ἔσωσε γυναῖκα πάσχουσαν ἐκ μαρασμοῦ διὰ μεγάλης ποσότητος πεπόνων. Ὁ Σεγάλας διατάσσει τὴν παροχὴν αὐτῶν εἰς τοὺς ἐκ νεφρίτιδος πάσχοντας. Διὰ τῆς σαρκὸς δὲ τοῦ πέπονος κατασκευάζονται ἔτι θερμὰ ἢ ψυχρὰ καταπλάσματα ἢ ποτά, χρησιμεύοντα πρὸς καταπραύνσιν τοῦ βηχός. Ἐν συνόλῳ ὅμως αἱ ἰατρικαὶ τοῦ πέπονος ἰδιότητες εἶνε ὡς ἔγγιστα ἀσήμαντοι.

Ὁ πέπων δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ πάντας τοὺς στομάχους. Τινὲς διατείνονται ὅτι φέρει πυρετούς, ἰδίᾳ δὲ ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις· ἴσως διότι ἡ πληθώρα αὐτῶν συμπίπτει πρὸς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ἐπιπολάζουσιν οἱ πυρετοί, ἕνεκα δὲ τῆς εὐθηνίας ἀφ' ἑνὸς, οὐχὶ δὲ πάντοτε καὶ τῆς ἐξαιρέτου ποιότητος — καθίστανται ἡ αἰτία ὑποτροπῆς περιοδικῶν πυρετῶν παρὰ ταῖς πενεστέραις τάξεσι. Διὰ τοὺς ψυχροὺς στομάχους, δηλαδὴ διὰ τοὺς βραδέως καὶ δυσκόλως χωνεύοντας, δὲν εἶνε λίαν κατάλληλος τροφὴ ὁ πέπων, ὅπως καὶ διὰ τοὺς ἐκ γαστραλγίας πάσχοντας.

Ἐὰν ὅμως ἤσθε πεπροικισμένοι δι' εὐρώστου καὶ δεδοκιμασμένου στομάχου, ἐκλέξατε μεταξὺ τῶν ὀπωρῶν ἐκείνην ἧς ἡ σὰρξ εἶνε σακχαρώδης καὶ ἀρωματική, ἐπιπάσατε αὐτὴν διὰ σακχάρου, περιβρέξατε τὴν διὰ καλοῦ ποτηρίου ἀκράτου οἴνου καὶ... μὴ φοβηθῆτε ποσῶς, ὅσα γράφουσιν οἱ ὑγειονολόγοι... Ἀλλὰ μετὰ τὴν πρώτην, μετὰ τὴν δευτέραν τὸ πολὺ μηνοειδῆ μερίδα τοῦ πέπονος, ὅστις κατεκερματίσθη ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνθυμηθῆτε τὴν ῥῆσιν ἐκείνην τῆς Γραφῆς, τὴν λέγουσαν: Γιέ μου! Ἐνθυμοῦ ὅτι ἐλεύσεται ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἐμπέσῃς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰατρῶν.»

**

* Τοῦτο θὰ ἐνθυμίσῃ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἑβδομάδος» τὴν ἐν Πατησίοις οἰκίαν τοῦ κ. Μελισσείδου, ἣν ἤγειρεν «ὁ ἔτη τεσσαράκοντα μηδέποτε καπνίσας». Ἀλλ' ἂν οὗτος εἶνε καὶ διὰ τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὸ παράδειγμά του ἀξιέπαινος, ἀμφιβάλλομεν ἂν ἴσα ἔχει δικαιώματα καὶ ὁ ἄνω φοβερὸς διώκτης τῶν πεπόνων.. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι πάντες δύνανται νὰ ἐγείρωσιν οἰκίας, ἂν παύσωσι νὰ τρώγωσιν.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. ΛΕΩΝΗ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΤΡΑΦΕΙΑ, Πλατεῖα ΚΕ' Μαρτίου, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΔΕΛΤΙΟΥ καὶ πωλεῖται λεπτ. 15. Παλαιὰ φύλλα λεπτ. 20.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ἐν Ἑλλάδι δραχμαὶ 10. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 12.

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ. Ὁ στίχος ἁπαξ δρ. 1, δὶς 1,50. Διὰ πλειοτέρας παταχωρήσεις κατ' ἀποκοπήν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν νὰ δηλώσωσι τοῦτο ἐγκαίρως ἵνα μὴ ἐπέλθῃ βραδύτης ἢ ἀπώλεια φύλλων κατὰ τὴν προσεχῆ διανομήν.

CH. DICKENS

ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

2ον

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

1887

Η ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

γνωστοποιεῖ ὅτι:

Ὕδωρ ἐκ τοῦ ὑδραγωγείου τῆς πόλεως μετηνέχθη διὰ σιδηρῶν σωλήνων μέχρι τοῦ συνοικισμοῦ Καλλιθέας καὶ ὅτι ὁ συνοικισμὸς συνδέεται ἤδη διαρκῶς μετὰ τῆς πόλεως διὰ τοῦ τροχιοδρόμου, ἐλαττώσαντος τὴν τιμὴν τῶν εἰσιτηρίων αὐτοῦ ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Ἰουλίου εἰς λεπτὰ εἴκοσι καὶ καταγίσαντος καὶ τιμὰς διαρκῶν εἰσιτηρίων· ἡ δὲ ἑταιρεία τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς συστήσει ὡσαύτως σταθμὸν ἐντὸς ὀλίγου παρὰ τὸν συνοικισμόν.

Οἰκόπεδα παρὰ τὸν εἰρημένον συνοικισμὸν πωλοῦνται εἰς τιμὰς μερίας καὶ κατὰ προαίρεσιν τοῦ ἀγοραστοῦ μετὰ εἰσιτηρίων τοῦ τροχιοδρόμου διαρκείας δεκαετοῦς· τὰ τρία τέταρτα τοῦ τιμήματος ἀφίενται, ἂν ὁ ἀγοραστὴς προτιμᾷ, εἰς δάνειον ἁπλοῦν ἢ χρεωλυτικόν.

Οἰκόπεδα ἀνταλλάσσονται ἀντὶ μετοχῶν τῆς δηλούσης ἑταιρείας.

Ἡ ἑταιρεία ἀναλαμβάνει τὴν διὰ λογαριασμὸν τρίτων ἐν τῷ συνοικισμῷ οἰκοδομὴν οἰκίσκων τινῶν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς, ὡς ἀνωτέρω, ὅρους πωλήσεως οἰκοπέδων. Αἱ αἰτήσεις ἀπευθυνθήτωσαν εἰς τὸν μεσίτην κ. Ἀναστάσιον Κυριακόπουλον. (Ἐκ τοῦ γραφείου).

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΑΙΓΑΙΟΥ Τακτικαὶ ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθεῖαν εἰς Κρήτην κατὰ Σάββατον 4 μ. μ. Πράκτορες ἐν Πειραιεῖ: **Ἀδελφοὶ Μαρῖνοι.**

LAROUSSE Τὸ μέγα ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν. Τόμοι 16. Παραρτήματα 2. Πωλεῖται ἀντὶ δρ. 700.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

90 ΠΙΝΑΚΕΣ ΚΕΧΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΦΥΣΙΝ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Α' ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ — Β' ΠΤΗΝΑ Γ' ΕΡΠΕΤΑ, ΙΧΘΥΣ, ΜΑΛΑΚΙΑ, ΕΝΤΟΜΑ, ΣΚΩΛΗΚΕΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΩΤΑ

Μετ' ἐπεξηγηματικοῦ κειμένου κατὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ

DR. G. H. DE SCHUBERT

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

Ὑφηγητοῦ τῆς Ζωολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ

Τιμᾶται δεδεμένον δρ. 25.

Τὸ εἰκονογραφημένον τοῦτο ἔργον παρίστησι τὰ ζῷα κατ' εἴδη διηρημένα, βιοῦντα ἐν τῇ φύσει κατὰ τὸν ἰδιάζοντα ἑκάστῳ αὐτῶν χαρακτῆρα. Τὸ ἀναλαβὸν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου καλλιτεχνικὸν κατάστημα κατέβαλε κατὰ τὴν διακόσμησιν πᾶσαν φροντίδα, οὕτως ὥστε, ὡς πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ἀπεικόνισιν καὶ τὸν πιστὸν χρωματισμὸν ΟΥΔΕΝ ΕΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΒΛΗΘΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπαραίτητον διδακτικὸν βιβλίον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας.

Σπανίως τῷ ὄντι ἔτυχεν ἔργον ἐν τόσῳ βραχεῖ χρόνῳ τόσης καταπληκτικῆς διαδόσεως καὶ τόσους φίλους προσεκτήσατο ἕνεκα τῆς πρακτικῆς αὐτοῦ ἀξίας, ἣν οὐδὲ κατὰ προσέγγισιν ἄλλα ὁμοιας ἔργα ἔλαβον μέχρι τοῦδε, ὅσον ἡ Ἱστορία τῶν ζώων τοῦ SCHUBERT. Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου, συγκρινομένη πρὸς τὴν λαμπρὰν διακόσμησιν αὐτοῦ, εἶνε ἐφικτὴ πάσῃ οἰκογενείᾳ καὶ σχολῇ.

Ὁ ἐκδότης ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΚ

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΑΝΟΔΟΣ	1 Π. Μ.	3 Μ. Μ.	33 Μ. Μ.
Ἐκ Πειραιῶς	6.30	12.—	3.15
» Ἀθηνῶν	7.05	12.30	3.45
» Ἐλευσῖνος	8.15	1.45	5.10
» Μεγάρων	8.58	2.28	6.15
» Καλαμακίου	10.10	3.43	7.45
» Κορινθος ἀφιξ.	10.35	4.08	8.15
» ἀναχ.	10.50	4.20	
» Κιάτου	11.37	5.07	
» Ξυλοκάστρου	12.11	5.44	
» Δερβενίου	1.03	6.36	
» Ἀκράτας	1.32	7.—	
» Διακοφτοῦ	2.12	7.40	
Εἰς Αἰγίου ἀφιξ.	2.48	8.16	

Γραμμὴ Κορίνθου-Ἄργους-Ναυπλίου

	203 Μ. Μ.	231 Π. Μ.
Ἐκ Κορίνθου	4.30	6.30
» Ἀγ. Βασιλείου	5.40	8.23
» Νεμέας	6.09	8.45
» Φυχτίων (Μυκῆναι)	6.31	— —
» Ἄργους	7.05	9.55
Εἰς Ναυπλίου ἀφιξ.	7.30	10.25

Γραμμὴ Ἄργους-Μύλων (Ναυπλίου)

	301 Π. Μ.	303 Π. Μ.	305 Μ. Μ.
Ἐξ Ἄργους	5.40	10.—	7.10
Εἰς Μύλους	6.05	10.25	7.35

Σημεῖωσις. Διὰ τὰς σταθμεύσεις εἰς τὰς στάσεις ἴδων τῶν γραμμῶν ἴδε γενικὸν δρομολόγιον. Ἡ ἐμπορικὴ ἀμαξοστοιχία 33 κυλιόμενη κατὰ Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν. Ἡ 32 κατὰ Κυριακὴν, Τετάρτην, Παρασκευὴν· αἱ 22 231—233, 301—304 κατὰ Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον.

ΚΑΘΟΔΟΣ	2 Π. Μ.	4 Μ. Μ.	32 Π. Μ.
Ἐξ Αἰγίου	5.20	12.15	
» Διακοφτοῦ	5.58	12.53	
» Ἀκράτας	6.40	1.40	
» Δερβενίου	7.08	2.03	
» Ξυλοκάστρου	7.59	2.57	
» Κιάτου	8.31	3.29	
Κόρινθος ἀφιξ.	9.15	4.13	
» ἀναχ.	9.35	4.25	5.—
» Καλαμακίου	10.06	4.56	5.40
» Μεγάρων	11.15	6.06	7.10
» Ἐλευσῖνος	12.05	6.54	8.20
Εἰς Ἀθήνας ἀφιξ.	1.17	8.—	9.30
» Πειραιὰ »	1.30	8.30	10.05

Γραμμὴ Κορίνθου-Ἄργους-Ναυπλίου

	202 Π. Μ.	234 Μ. Μ.
Ἐκ Ναυπλίου	6.25	12.—
» Ἄργους	7.—	12.45
» Φυχτίων (Μυκῆναι)	7.25	— —
» Νεμέας	8.—	1.57
» Ἀγίου Βασιλείου	8.20	2.20
Εἰς Κορίνθου ἀφιξ.	9.25	3.35

Γραμμὴ Ἄργους-Μύλων (Ναυπλίου)

	302 Π. Μ.	304 Π. Μ.	306 Μ. Μ.
Ἐκ Μύλων	6.20	10.45	7.45
Εἰς Ἄργος	6.45	11.10	8.10

ΤΟ ΕΛΛΗΝ. ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙΟΝ Β. Ν. ΒΟΥΛΓΑΡΕΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

γνωρίζει ὅτι πρὸς ταῖς λειτουργούσαις ἤδη δύο γυμνασιακαῖς τάξεσι, προστίθησι καὶ τρίτην, ἔτι δὲ ὅτι, συνεχίζον τὴν ἐργασίαν τῆς κ. Αἰκατερίνης Λασκαρίδου καὶ κατὰ σύστασιν αὐτῆς, συνίστησι νηπιαγωγεῖον ἀρρένων καὶ θηλέων ἡλικίας 4 ἐτῶν μέχρις 7, ἐν ᾧ ἡ διδασκαλία γενήσεται κατὰ τὴν Φροβελιαν ὴν μέθοδον. (Ἐκ τοῦ γραφείου).

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

110) **Ἐγχειρίδιον οἰκιακῆς οἰκονομίας** ὑπὸ Ξενοφ. Ζύγουρα. Ἀθῆναι, σχ. 8ον, σελ. 16.

111) **Γεωγραφίας μαθήματα** διὰ τὰ δημοτ. σχολεῖα καὶ παρθεναγωγεῖα ὑπὸ Βλ. Σκορδέλη. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι, σχ. 8ον, σελ. 70.

112) **Πρακτικῆς Γεωμετρίας μαθήματα** διὰ τὰ δημοτ. σχολεῖα καὶ παρθεναγωγεῖα ὑπὸ Βλασίου Σκορδέλη. Ἀθῆναι, σχ. 8ον, σελ. 46.

Ἀγγέλλονται

Πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῶν Ἑλλήνων ἰατρῶν, τοῦ ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι τῆς ἐν Ἀθήναις ἰατρικῆς ἑταιρείας συνελθόντος. Ἐκδότης Ν. Γ. Ἰγγλέσης.

Σεπτέμβριος		ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ	
Ἡμερομηνία			
Ν.Π.	Ἡμέρ.		Ἑορταί
10	29	Σάββ.	Ἡ ἀποκεφ. Ἰωάννου Προδρόμου.
11	30	Κυρ.	Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου.
12	31	Δευτ.	Κατάθεσις τιμ. ζώνης τῆς Θεοτόκου.
13	1	Τρίτη	(Ἀρχὴ Ἰνδ.) Σύν. Θ. Συμεὼν Στ.
14	2	Τετ.	Μωκίου καὶ Ἰωάννου Νηστευτοῦ.
15	3	Πέμπτ.	Ἀνθίμου Νικομηδείας καὶ Θεοκτίστου.
16	4	Παρ.	Βαβύλα ἱερομ. καὶ Μωϋσέως προφ.

Ἀνατολὴ 5.40'. Δύσις 6.11. Μέγεθος ἡμέρας 12.31'.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Αὐγούστου 29. Περὶ τῆς γεννήσεως καὶ καταγωγῆς τοῦ Προφήτου Ἰωάννου ἐποιησάμεθα λόγον ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 21 φύλλῳ τῆς Ἑβδομάδος, ὅτε ἑωρτάζοντο τὰ γενέθλια αὐτοῦ. Σήμερον, τελουμένης τῆς μνήμης τῆς ἀποκεφαλίσεως αὐτοῦ, σημειοῦμεν ὀλίγα τινὰ περὶ αὐτοῦ ἥδιον γνωστὰ ἐκ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας. — Ὁ Ἡρώδης, ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀντίπας, υἱὸς τοῦ Μεγάλου Ἡρώδου, ἐξεδίωξεν ἀναιτίως τῆς οἰκίας του τὴν νόμιμον σύζυγον αὐτοῦ Ἀράθαν, καὶ ἥρπασε παρανόμως τὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου σύζυγον, τὴν Ἡρωδιάδα. Τὴν ἄθεσμον καὶ παράνομον ταύτην ἁρπαγὴν καὶ μίξιν ἤλεγχεν ὁ Προφήτης εὐπαρρησιάστως: οὐκ ἐξεστί σοι τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ ἔχειν, ἐπαναλαμβάνων εἰς τὸν Ἡρώδην. Οὗτος δ' ὀργισθεὶς ἐνέκλεισε τὸν Ἰωάννην ἐν δεσμωτηρίῳ. Ἑορτάζων δὲ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του καὶ ἰδὼν ὅτι ἡ τῆς δευτέρας συζύγου του θυγάτηρ Σαλώμη ὠρχεῖτο κατ' ἀρέσκειάν του, ἠρώτησεν αὐτὴν τί ἐπεθύμει νὰ δωρηθῇ αὐτῇ, δηλώσας ὅτι εἶνε πρόθυμος καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ βασιλείου νὰ τῇ δώσῃ. Ἡ θυγάτηρ κατὰ συμβουλὴν τῆς μοιχαλίδος μητρός, ἣν συχνάκις ἤλεγχεν ὁ Προφήτης πικρῶς, ἠτήσατο ὡς μόνον δῶρον τὴν κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου. Οὕτω διετάχθη ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου, οὗ ἡ τιμία κεφαλὴ ἐγένετο βραβεῖον ἀσέμνου καὶ βεβήλου ὀρχήσεως.

Σεπτεμβρίου 1. Ἐπειδὴ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συμπληροῦται τρόπον τινὰ ἔτος ὅλον, ἄρχονται δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ καταβάλλωνται νέα σπέρματα εἰς τὴν γῆν πρὸς συγκομιδὴν νέων γεννημάτων εἰς τὸ μέλλον, ὁ μὴν Σεπτέμβριος λογίζεται ὡς ἀρχὴ νέου ἔτους. Ἡ δὲ Ἐκκλησία, ἑορτάζουσα σήμερον, ἐξαιτεῖται παρὰ Θεοῦ εὐκρασίαν ἀέρων, βροχὰς ἐγκαίρους, εὐφορίαν τῆς γῆς κλπ. — Κατὰ τὴν ἡμέραν τελεῖται ἡ μνήμη Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, γεννηθέντος τὸ 1654 π. Χ. καὶ διαδεχθέντος τὸν Μωϋσῆν. Οὗτος, πολεμῶν κατὰ τῶν Ἰεβουσαίων, ἔστησε τὸν Ἥλιον, διεβίβασε τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ τῶν ῥείθρων τοῦ Ἰορδάνου καὶ διένειμεν αὐτοῖς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ἐκυβέρνησε 25 ἔτη τοὺς Ἰσραηλίτας, συνέγραψε δὲ καὶ τὸ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἐπιγραφόμενον βιβλίον τῆς Π. Διαθ. Ἔζησε δ' ἐν ὅλῳ 110 ἔτη.

Σεπτεμβρίου 2. Ὁ Ἰωάννης ἐπατριάρχευσεν ἐπὶ Τιβερίου, ἐν ἔτει 582. Εἰς τὸν Πατριάρχην τοῦτον ἐκυρώθη κατὰ πρῶτον τὸ 586 ἔτος ὁ τίτλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ.

Σεπτεμβρίου 4. Τοῦ Μωϋσέως, τοῦ ὑπερτάτου τῶν φιλοσόφων καὶ νομοθετῶν, τοῦ ἀρχαιοτάτου θεῖ ἱστοριογράφου, εἶνε γνωστότατος ὁ βίος ἐκ τῆς Π. Διαθήκης, ὅτι, ὀηλ. γεννηθείς, ἐτέθη εἰς κιβώτιον, καὶ ἐσώθη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραώ· ὅτι εἶδε τὴν καιομένην βάτον ἐν Χωρήβ, ὅτι ἐξήγαγε τοὺς Ἰσραηλίτας ἐκ γῆς Αἰγύπτου καὶ διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας κλπ. Ἐκυβέρνησε τοὺς Ἰσραηλίτας ἐπὶ 40 ἔτη, ἀπέθανε δὲ τὸ 1569, ζήσας 128 ἔτη. Συνέγραψε τὰ πέντε πρῶτα βιβλία τῆς Γραφῆς, τὰ λεγόμενα Πεντάτευχος καὶ ἄλλους τινὰς ὕμνους.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Διὰ Β. διατάγματος ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν Γενικοῦ Λογιστηρίου διῃρέθη εἰς ὀκτὼ γραφεῖα, ὧν προΐσταται ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν προκηρύσσει διαγωνισμὸν πρὸς διορισμὸν ἑνὸς ὑπογραμματέως τοῦ Β' διαρκοῦς Στρατοδικείου. Αἱ αἰτήσεις εἰσὶ δεκταὶ μέχρι τῆς 12 7βρίου, ὁ δὲ διαγωνισμὸς τελεῖται τῇ 20 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἐδημοσιεύθη Β. διάταγμα, δι' οὗ ἑνοῦνται ὑπὸ μίαν Διεύθυνσιν ἡ ταχυδρομικὴ καὶ ἡ τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία. — Ἐδημοσιεύθη Β. διάταγμα ἐκτελεστικὸν τοῦ Νόμου περὶ προσωπικοῦ τῆς ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας.

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ἡ Βουλὴ συγκαλεῖται τὸν Ὀκτώβριον.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα ἑώρτασε τὰ γενέθλιά της, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ 37 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς. — Ἡ ἐν Πετρουπόλει ἑλληνικὴ κοινότης προσήνεγκε τῷ Διαδόχῳ Κωνσταντίνῳ βαρύτιμον σουσκευὴν τεῖου, τέχνης λαμπρᾶς. — Ἀφίκετο προχθὲς ὁ τέως ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας κ. Τραούτεμβεργ, ἵνα ἐπιδώσῃ τῷ Βασιλεῖ τὰ ἀνακλητήρια του. — Ἡ ἑταιρεία τῶν σιδηροδρόμων Πελοποννήσου συνέταξε καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν τὰ σχέδια τῆς κατασκευῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἀπὸ Πατρῶν εἰς Πύργον, ἧς ἡ ἔναρξις γενήσεται ἅμα ὡς περατωθῇ ἡ ἀπὸ Αἰγίου εἰς Πάτρας. Πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσε τὸ ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέλῳ μοναδικὸν δάσος. — Νέαι ἀνακρίσεις ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς Κούτρας ἤρξαντο ὑπὸ τοῦ Β' Στρατοδικείου. — Σήμερον ἐν τῷ Βασιλείῳ τελεῖται διαγωνισμὸς πρὸς διορισμὸν 10 γραφέων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν. — Καθ' ἃ λέγεται, ἡ Κυβέρνησις, σκοποῦσα νὰ προβῇ εἰς τὴν εὔρυνσιν τοῦ πορθμοῦ τοῦ Εὐρίπου, διαπραγματεύεται περὶ τούτου μετὰ τινος ἑταιρείας, ἥτις ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον ἀντὶ 1,200000 δραχμῶν. — Ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα καὶ κατετέθησαν εἰς τὸ Κεντρικὸν μουσεῖον αἱ ἐν Μακεδονίᾳ εὑρεθεῖσαι ἐσχάτως ἀρχαιότητες, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἀνάγλυφον, λαμπρᾶς ἀρχαϊκῆς τέχνης, παριστῶν τὸν μουσικὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Μαρσύου. — Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἐνέκρινε τὴν ἐπέκτασιν τῆς γραμμῆς τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου ἀπὸ τοῦ ἐν Φαλήρῳ σταθμοῦ αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἐν Πειραιεῖ Τιτανείου κήπου. — Ὁ ἐν Βουκουρεστίῳ ὁμογενὴς κ. Ἀναστ. Ἀβραμίδης κατέθηκεν εἰς τὴν Ἐθν. Τράπεζαν 250,000 φραγ. οἱ τόκοι τῶν ὁποίων θὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὰ ἐν Κουρτσᾷ Ἑλλ. φιλανθρωπικὰ καταστήματα. — Τὸ ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικεῖον παρέπεμψεν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον ἐπὶ καταχρήσει τέσσαρας ὑπαλλήλους τοῦ αὐτόθι τελωνείου. — Ὁ ἐν Λιβόρνῳ φιλέλλην κ. Γκωτιὲ ἐδωρήσατο τῇ Ἑλλάδι ἀρχαίαν καὶ πολύτιμον εἰκόνα, ἔργον τοῦ Σαλβατῶρ Ρόζα. — Διατρίβει ἐνταῦθα οἰκογενειακῶς ὁ ἰταλὸς πρίγκηψ Σερινιάνο.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Τὸ νέον βουλγαρικὸν ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη ὑπὸ τὸν Σταμπούλωφ. Αἱ δὲ διὰ τὴν Σοβράνιε ἐκλογαὶ γενήσονται τῇ 8 Σεπτεμβρίου. — Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σουλτάνου ἐπεσκέψατο μετὰ πομπῆς αὐτὸν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Κων)πόλεως περιγράφουσι διὰ μακρῶν τὰ τῆς ἐπισκέψεως. — Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του δὲ ταύτῃ ὁ Σουλτάνος ἀπένειμε παράσημα εἰς τοὺς ὁμογενεῖς συντάκτας τῶν ἐν Κων)πόλει ἑλληνικῶν καὶ γαλλικῶν ἐφημερίδων. — Τὸ θέατρον Ἔξετερ τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Δεβονσάϊρ ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός. Μέχρι τοῦδε ἐξήχθησαν 130 πτώματα καὶ πολλοὶ τραυματίαι. — Ἡ ὀθωμανικὴ Τράπεζα διέκοψε τὰς πληρωμὰς τῶν διπλωματικῶν ὑπαλλήλων τῆς Τουρκίας καὶ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Κυβερνήσεως ξένων ὑπαλλήλων· ἡ δὲ κυβέρνησις, ὡς ἀντιστάθμισμα ἀπένειμεν αὐτοῖς παράσημα. — Ὁ στρατιωτικὸς νόμος ἤρθη ἐν Βουλγαρίᾳ. — Καθ' ἃ ἀγγέλλουσι τὰ τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα, ὁ Βίσμαρκ ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν τῆς Τουρκίας, ὅπως ἀναλάβῃ πρόσωπον μεσολαβοῦντος ἐν τῷ Βουλγαρικῷ ζητήματι· θ' ἀπεδέχετο δὲ τοῦτο, μόνον ἐν ᾗ περιπτώσει προσεκαλεῖτο ὑπὸ πασῶν τῶν Δυνάμεων.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ κλπ.

Ὁ μέχρι τῆς 10 λήγοντος μηνὸς ἐξαχθεὶς σταφιδόκαρπος ἐφετεινῆς ἐσοδείας ἀνέρχεται εἰς 9,849,380 ἑνετικὰς λίτρας. Καθ' ἑκάστην δὲ ἀποπλέουσιν εἰς Εὐρώπην ἐκ διαφόρων λιμένων τῆς Πελοποννήσου ἀτμοκίνητα καὶ ἱστιοφόρα μετὰ φορτίου σταφίδος. — Παραδόξως, ἐνῷ προσεδοκᾶτο ὑποτίμησις ἕνεκα τῆς εἰσαγωγῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συναλλάγματος, ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ ὁ χρυσὸς ὑπερετιμήθη, τῆς τιμῆς τοῦ εἰκοσαφράγκου ἀνελθούσης εἰς 24,80. — Αἱ τιμαὶ τῆς σταφίδος κυμαίνονται μεταξὺ τῶν 210 καὶ 220 δραχμῶν κατὰ χιλιάδα ἑνετικῶν λιτρῶν, ἀναλόγως τῆς ποιότητος.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κ. Β. Αἴγιον. Εὐχαρίστως. Ἀρμ. Ἔχετε λάβος. Οἱ ἑλληνίκοι πετεινοὶ ὑπῆρξαν ἔνδοξοι καὶ καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι· δὲν ἀπηξίωσαν δὲ νὰ ὁμιλήσωσιν ἐκτενῶς περὶ αὐτῶν οἱ σπουδαιότεροι τῶν ἡμετέρων συγγραφέων. Ἐσφαλμένον ἐπίσης ὅτι αἱ ἀλεκτρυονομαχίαι εἶνε ἀποκλειστικὸν εὕρημα καὶ ἔθιμον τῶν ἄγγλων. Καθ' ἃ μνημονεύει ἡ ἱστορία, ὁ Θεμιστοκλῆς πρῶτος εἰσήγαγον αὐτὰς ἐν Ἀθήναις ὡς δημόσιον θέαμα, καθ' ἣν ἐποχὴν δὲν εἶχεν ἔτι ἀνακαλυφθῆ τὸ κωμειδύλλιον καὶ ὁ Περικλέτος. Φιλαρχαίῳ. Διατί νὰ ἀπελπίζησθε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅταν σεῖς κρύπτητε τὸ ὄνομά σας: Λίνῳ. Αὐτοκτονήσατε. Θὰ γνωρίζωμεν καὶ θὰ γράψωμεν τὴν αἰτίαν... Γ. Ζ. ἄνθυπ. Ἀάρισσαν. Διεύθυνσις ἠλλάγη. Αἰτηθὲν ἀποστέλλεται εὐχαρίστως, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ πληρωμῇ. Κ. Ι. Δ. Διὰ τὴν Καρμέλαν δὲν σᾶς ἐγγυώμεθα, διότι εἶνε πολὺ ἐκτενὴς τὸ ἕτερον· ὅμως εὐχαρίστως ἐὰν ἐπιτρέψητε μικράν τινα μεταρρύθμισιν. Δ. Σᾶς ἐπρολάβομεν εἰς τοῦτο· ἴσως δ' ἐν τῷ προσεχεῖ δημοσιεύσωμεν βιογραφίαν τοῦ Δίκενς, τὴν ὡραιοτέραν ἐξ ὅσων ἐγράφησαν, διότι τὴν ἔγραψεν ὁ Taine. Ἐλωτι. Ἀκατάλληλον δι' ἡμᾶς. Ἔχει ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν βάσιν ἣν εἶχε καὶ ἡ πραγματεία ἄλλου τινὸς ὑποστηρίζοντος ὅτι ὁ Δαμοκλῆς δὲν ἐφοβεῖτο τὸ διὰ τριχὸς κρεμάμενον ξίφος ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ἀλλά... τὴν τρίχα αὐτὴν μὴ τυχὸν καὶ ταρασσομένη πέσῃ ἐντὸς τῆς σούπας του! Π. Α. Σμύρνην. Ἀπάντησιν: Π. Τ., Σ. Β., Α. Δ. Α. Ν. Πάτρας. Ἐλήφθησαν. Κ. Διατί; Ἀλ. Ἀναμένομεν, ἀναμένετε, ἀναμένουσι. Συρίῳ. Ἐλησμονήσατε τὴν δυναμίτιδα, τὰ βυλαπουκικὰ καὶ τὰς εὐφυιολογίας τῆς συναδέλφου. ΡΡΡ. Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένωμεν. Βράχῳ. Καθόλου;

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν κ.κ. συνδρομητῶν ἡμῶν, ὅσοι καθυστέρησαν μέχρι τοῦδε, ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν τέλος τὴν συνδρομήν των, ἐὰν φρονοῦσιν ὅτι δὲν εἶνε ἄδικον τοῦτο..